

www.e-rara.ch

**Icones animalium quadrupedum viviparorum et oviparorum, quae in
historiae animalium Conradi Gesneri libro I et II describuntur**

Gessner, Conrad

Tiguri, 1560

ETH-Bibliothek Zürich

Shelf Mark: Rar 9734: 3

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-10550>

Quadrupedum viviparorum ordo primus.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

QVADRVPEdVM VIVIPARORVM ORDO

PRIMVS, QVI CONTINET ANIMALIA MAN-

sueti: & primum armenta ac greges.

LATINE Taurus.

GRAECE Ταύρος.

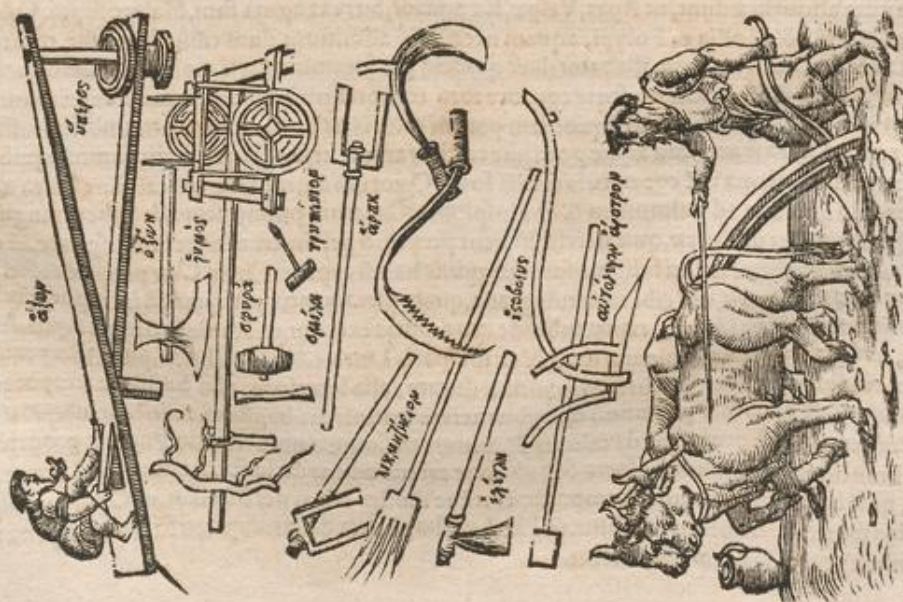
ITALICE Toro.

GALLICE Toreau.

GERMANICE Stier.

VARIA instrumenta rei rusticæ, sicut excusa sunt cum
Græcis in Hesiodi libros interpretationibus.

LAT.

Ordo primus.

II

LATINE Vacca.

GRÆCE Βύς foem. genere.

ITALICE Vacca.

GALLICE Vache.

GERMANICE Kü.

LATINE Bos (Græcè Βοῦς, generis cōmunis in utraq; lingua) Taurum
& Vaccam comprehendit; sed propriè Bos dicitur qui castratus est.
Græcè Βοῦς masc. genere.

ITALICE Bue.

GALLICE Beuf.

GERMANICE Ochf/oder Kind.

LAT.

L A T I N E apud recentiores Bubalus, nam alius est ueterum Bubalus, uide ordine 1. ferarum.

ITAL. Bufalo. **GAL.** Beuffle. **GERM.** Büffel

Bufalus uulgò dictus Italis (inquit Cæsar Scaliger) est Bouis genus atri, maximi roboris: depressiore q̃ Bos magnitudine: sed corpore compactiore, latiore, pleniore, firmiore. Cornua nō tā teretia, q̃ pressa: nec surrecta, sed deorsum uersū retroflexa. Etiā domitis maxima ferocia: quæ corrigitur, uitulis annello ferreo pridem naribus inserto: cui funi culus inditus pro habenis est. Hunc neq̃ Bubalin(ueterum) esse, neq̃ Vrum scio. Calcibus non cornibus (ut Bubalus Aristoteli) pugnat: inepta enim sunt ad pugnam cornua, quia retrorsum auersa ac demissa cuspide.

LATINE Ovis.

ITALICE Pecora.

GALLICE Brebis.

GERMAN. Schaaff.

Indicam ouem, quæ uictu seu loco fera uidetur, ingenio & moribus mansueta, sicuti & Camelopardalis, unde ovis nomen utriusque obtigit, non à formæ similitudine, exhibebimus infra, Ordine primo ferarum.

OMNIVM Hebridum postrema insula est quæ Hirtha appellatur, polarem habens elevationem sexaginta trium graduum. Nomen autem huic ab Ouibus, quas prisca lingua Hierth uocamus, inditum est. siquidē Oves fert uel maximos hircos altitudine exuperantes, cornua bubulis crassitudine æqua, sed longitudine aliquanto etiam superantia. caudis in terram usque promissis. Ceterum in Orchadibus Oves penè omnes geminos, immò trigemos nos pleræque partus edunt,

Ovis

OVIS Arabica (inquit Io. Caius Anglus, qui etiam eicones duas, quas subiiciemus, misit) paulò maior est uulgari, eodem tamen quo illa uellere, figura corporis, & colore. Tantum tibiæ & prima facies rufescunt modicè. cauda lata est in summo cubitū unum, paulum modò in descensu se coarctans leniter, quousq; tandem desinat in eā figuram, qua est aliarum ouium cauda. Vescitur herba, carne, pisce, pane, caseo, & quibusuis, id docente fame in naue, cum aduecta ad nos est in Britanniam. Herodotus in Thalesa scribit, non alibi uisum hoc, aliudq; genus *μακρόκερκον* (quod hic unà subiiciam) quàm in Arabia. Sūt (inquit) in Arabia duo Ouiū genera, admiratione digna, neq; alibi usq; uisa. Alterum, caudam gerit tricubitali longitudine: alterum, cubitali latitudine. Hæc ille. Hæc dum scriberem, uir quidam fide dignus mihi retulit, uisam sibi Francfordiæ olim huius generis ouem cauda lata, non ut hîc pingitur: sed simpliciter marsupij seu peræ alicuius instar latam, ita ut non attenuaretur deorsum: siue natura ea talis fuerit, siue aliter. Iohannes Leo Africanus hoc genus Africæ attribuit. His arietibus (inquit) nullum ab alijs discrimen est, præterq; in cauda, quā latissimam circumferūt: quæ cuiq; quò opimior est, eò crassior obtigit, adeò ut nonnullis libras X. aut XX. pēdat, cum sua sponte impinguantur. Verùm in Aegypto plurimi farciendis ueruecibus intenti, fursure hordeoque faginant: quibus adeò crassescit cauda, ut seipsos dimouere non possint. itaq; qui eorum curam gerunt, caudā exiguis uehiculis alligantes, gradum promouere faciunt. Vidi in Asiota Aegypti ad Nilum ciuitate, centum & quinquaginta passuum milibus ab Alcairo sita, huiusmodi caudam libras octoginta ponderare, alijs se uidisse affirmantibus quæ semiducenas (*sic habet codex impressus*) libras expendissent. Omnis itaq; horum animalium pinguedo in cauda consistit: nec usquam nisi Tuneti & in Aegypto reperiuntur.

LATINE Ovis Arabica, cognomine Græco *πλατύκερκος*, hoc est, lata caudæ.

ITAL. Pecora d' Arabia con la coda larga.

GALL. Vne Brebis d' Arabie, à queue large.

GERM. Ein Schaaff vß Arabia/ mit einem breiten schwanz.

LATINE Ovis Arabica altera, Græco cognomine *μακρόκερκος*.

ITALICE Pecora d' Arabia con la coda longa.

GALL. Vne Brebis d' Arabie à queue longue.

GERM. Ein anderley Schaaff vß Arabia/ mit einem langen schwanz.

LATINE Hircus.

ITALICE Beccho.

GALLICE Bouc,

GERMAN. Boek.

Latine

Ordo primus.

17

LATINE Capra.

ITALICE Capra.

GALLICE Cheure.

GERMAN. Geiß.

B iii

LATINE Capra Indica, ad uivum depicta.

ITALICE Capra de la India, GALLICE Cheure d'India,

GERMAN. Indianische Geiß.

Eiusdem ex libro quodam impresso Icones.

Capra Indica à recentioribus quibusdā Mambri-
brina cognominatur, fortè à Mambre, qui
mons est iuxta Hebron. Capra Mambri-
na in regione Damiata dicta, fert equitanti,
sellam, frenū : & cætera quibus equi instrui
solent, admittit, auriculas ad terram usq; de-
missas habet; cornua deorsum reuoluta sub
ore, haud scio an sit ex capris sylvestribus il-
lius regionis, Italus quidam innominatus in
descriptione terræ sanctæ. Hanc capram
Io. Leo Africanus in Africæ descriptione
Adimain uocat, ut conijcio, Adimain (in-
quit) animal domesticum, arietem forma res-
fert, statura asinum. Aures habet oblongas & pendulas. Libyci his animalibus pe-
coris uice utuntur: quorum lacte maximam casei & butyri copiam conficiunt, Lanā
tametsi curtam gerant, habent mediocrē. Fœminæ saltem cornua gestant. Ego quon-
dam iuuenili feruore ductus, horum animalium dorso insidens, ad quartam miliarij
partem delatus fui, In desertis Libyæ frequenter reperiuntur, alioquin rari: licet ple-
runq; in agris Numidiæ uideantur, quod prodigij loco habent. Sic ille. Aelianus
scribit, Oues Indiæ & Capras ad maximorum magnitudinem asinorum accedere.

Latine

Ordo secundus.

19

QVADRVPE DVM VIVIPARORVM ORDO

SECUNDVS, QUI EX MANSVETIS IVMENTA
complectitur, cum Canibus & Fele,

LATINE Equus,

ITALICE Cauallo,

GALLICE Cheual,

GERMAN. Rossz.

LAT. Asinus. ITAL. Lascino. GAL. Asne. GERM. Esel.

VT Pierius Valerianus in uario & doctissimo suo Hieroglyphicorum uolumine docet, per Asini effigiem denotabantur olim, denotariue possunt hæc. I. Rerum omnium, hominumq; locorumq; ignarus per Asellicipitem hominem significabatur. II. Immodica petulantium hominum luxuria, per Asinum in diuinis literis notatur. III. Impudentia; quod Asinus sua tantum comoda destinatissimo quodam animo prosequatur; & modò suæ morem gerat uoluntati, nihil pensi habeat, castigationes contemnat, uerba etiam nihili faciat. Xenophon Asinos quadrupedum inuerecundissimos dixit. Iosippus cor Asini & Canis impudentiam obijcit Appionii. IIII. Populus Iudaicus; utpote qui sublimioris doctrinæ, quæ in diuinis eorum literis delitescit, intellectum minimè percipiunt, simplicitatemq; scriptorum tantum prosequuntur, ob huiusmodi stuporem & imperitiam Asinæ assimilatur, quam Christus posthabuerit in scensio eius pullo, qui factus est ea doctrina dignus quā ille nos docuit, &c. V. A Deo & sacris alienus. Asinum enim Aegyptij adeò impurum existimabant, ut animal etiam dæmoniæcum arbitrantur, &c. Erat uero apud eos mos ut Asinum ludibrijs omnibus incescerent, luto cespiti busq; passim impetum, contis etiam stimulant, quæ se locus offerret opportunus, præcipitem agerent, unde prouerbiū in contemptibiles despiciatissimosq; homines emanarēt, Asinus Aegyptius. VI. Egregium principium citò destitutum. In ore enim omniū est Asini succussationem (uel inceptum cursum) parum admodum procedere, &c. VII. Stoliditatis ludibrium. Sic Aegyptij in Simiarum grege Asinum uel saltare uel tibijs canere, uel etiam disceptare fingeant, rem quidē tam dictūq; spectatu ridiculam, sed quæ in secessu pondus habeat. VIII. Indocilitas, per Asinum frenatum, apud Aegyptios & Mathematicos. IX. Sophistarum nugæ. Asinū enim (inquit Pierius) Sophistæ nostri ita in delicijs habent, ut sine Asino nihil meditentur, nihil moliantur, & disciplinam omnem suam *weig dros omias* ostentent, &c. X. Adulatorum illecebræ. Sacerdotes enim Aegyptij Asinum inter flores & unguēta statuebant; quorum nihil ad sensum eius pertineret: ex hoc scilicet perniciem, quæ potentioribus præcipue assentatorum machinis insidiatur, indicantes, cum inde risui & ludibrijs omniū exponantur, qui enor mes adulatorū assentationes aucupantur. XI. Ignauia. XII. Mulier male morigera & coceptum euitans, &c. per Asinam & fustem inhaerentem tergo, designatur; ut uir etiam minimè officiosus in uxorem, per Asinum, &c. XIII. Prægnantiæ dissimulatrix. Asina enim impen dio cauet ne uel in conspectu hominum, uel in luce pareat. XIII. Solstitium uel tempus annuū, per Asinæ pullum. Solstitio enim ferè & parit & admittitur: annumq; integrum omnino gestat. XV. Vir frugi, uxor prodiga, per hominem sparti funiculum torquentem, & Asellū à tergo opus quantumcunq; fieret, abrodentem. XVI. Patrem familiās parum, familiā prodigam, per Asinum unum longioris funis nodos complicantem, ac alios à tergo clanculum dissoluentes. XVII. Bonum omen, quod Augusto in aciem descendenti Eutychus asinariū, & Asinus Nicon nomine obuij fuerint. XVIII. Vinitor, nam abroso ab Asino uitis palmitē, uindemiam inde feraciorem prouenisse obseruatum est: idēq; secuti mortales latiorē sibi quotannis prouentum compararunt. XIX. Ochus ab Aegyptijs, quem tanq; tyrannū oderant. XX. Labor indefessus atq; seruilis. Eremitam diuinæ literæ per Onagrum intelligunt. hoc enim animal in solitudinarijs locis uitam degit.

Latine

Ordo secundus.

21

LATINE Mulus.

ITALICE Mulo.

GALLICE Mulet.

GERMAN. Multhier oder Mulesel.

LATINE Camelus, uel Camelus Bactriana. ITALICE Camello.
GALLICE Chameau. GERMAN. Kämeltier.

Latine

Ordo secundus.

23

LATINE Camelus Arabica, uel Camelus Dromas.

ITALICE Dromedario. GALLICE Dromedario.

GERMAN. Dromedari.

LATINE Sus uel Scropha.
ITALICE Scrofa uel Troiata,
GALLICE Truye uel Coche.
GERMAN. Mor oder Loosf.

LATINE Verres.
ITALICE Verro.
GALLICE Verrat.
GERMAN. Eber.

Suis Icones apud ueteres.

SVS Aeneae Lauini (ut scribit Varro)
 triginta porcos peperit albos, itaq; quod
 portenderit factum, scribitur, triginta
 annis ut Lauinenses conderent oppidū
 Albam. Huius suis ac porcorum etiam
 nunc uestigia apparent. Iā ne (Nōne)
 simulacra eorū aenea etiam nunc in pub
 lico posita: & corpus matris ab sacerdoti
 bus, quod in falsura fuerit, demonstra
 tur? Porci (Apri, Plinius) effigies inter
 militaria signa quintum locum obtine
 bat. quia confecto bello, inter quos pax
 fieret, caesa porca foedus firmare solebant, Festus. Samiorum naues Suis typum in
 proris praeindebant: unde & prouerbiū natū est, *Συὸς τῆς πρῆς*, Varinus. Samæna
 (adiectiuū nomen foemininū à Samo) nauis, cuius insigne fuerit Porci caput, (*πρὸς ποῦν*)
 apud eundem & Hesychium legitur. Veteres numos pecudum effigie signabant,
 Ovis, Bouis, Suis, Plutarchus in uita Publicolæ. Porcam auream & argenteam dici
 ait Capito Atteius: quæ etsi numero hostiarum non sit, nomen tamen earum habere,
 (&) alteram ex auro, alteram ex argento factam adhiberi sacrificio Cereali, Festus.

Emblema Alciati: loquitur autem Mediolanum ciuitas.

Bituricis Veruex, Heduis dat Sucula signum.
 Quam Mediolanum sacram dixere puellæ
 Culta Minerva fuit, nunc est ubi numine Tecla
 Laniger huic signum Sus est, animalq; biforme,

His populis patriæ debita origo mea est.
 Terram: nam uetus hoc Gallica lingua sonat.
 Mutato, matris uirginis ante domum.
 Acribus hinc setis, lanitio inde leui.

Quadrupedum

LATINE Canis.

ITALICE Cane.

GALLICE Chien.

GERMAN. Hund.

SEQUUNTUR tria canum genera, quæ Hector Boëthius
 Scotis peculiaria esse scribit: sed ut Io. Caius Anglus nos monuit, non
 minus frequentes in Anglia sunt. Effigies eorum Henricus à S. Cla-
 ro Metropolitana Ecclesiæ Glasguensis in Scotia decanus, uir nobili-
 tate & eruditione præclarus, per doctissimum uirum Io. Ferrerium
 Pedemontanum nobis transmisit.

CANIS Britannicus siue Scotticus alius, furum deprehensor, Scotis uocatus ane Sluth hownd.
 Conferatur hic cum Anglorum Bluthunde/id est, Cane sagace sanguinario. Similem quidem
 huic Canem sagacem sanguinarium pictum Io. Caius misit, cuius effigies mox sequetur cum
 loro, sed hoc & sequente sagacibus suum maiorem esse scribit. Canis hic (inquit Hector Boe-
 thius) haud maior est odorisequis: sed ut plurimum rufus, nigris inspersus maculis; aut niger
 ruffis. Tanta uero his sagacitas inest, ut fures furtoque ablata persequantur, & deprehensos conti-
 nuò inuadant. Quod si fur, quò fallat, fluuium traiecerit, quo loco fluuium ingressus est & ipsi se
 præcipitant, & in aduersam deuenientes ripam, in gyrum circumquaque procurrere non cessant,
 donec odoratu uestigia assequi sunt, &c.

GERM. Schlatthund/ Bluthund.

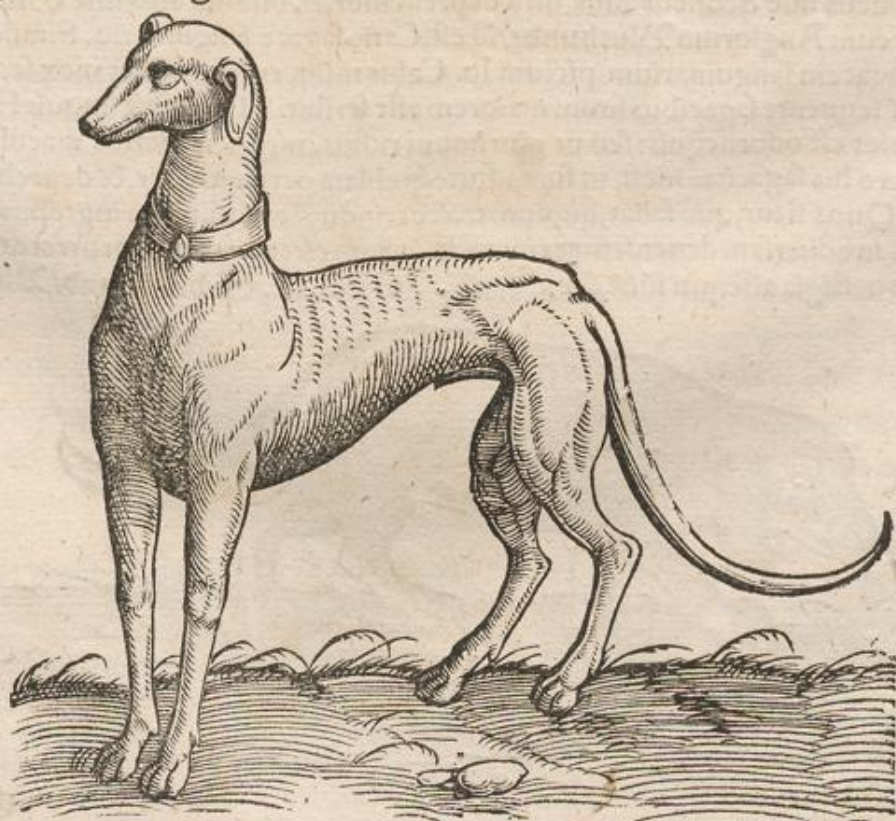
CANIS Britannicus sagax: qui in Scotia, ut quidam retulit, uocatur *ane Kache*. Genus hoc (inquit Hector Boëthius) odorisequū est: feras, aues, imò & pisces quoque inter saxa latentes, odoratu inuestigat. Io. Caius Anglus tamen nos docuit, Canem uenaticum omnem qui feras persequatur, Anglice uocari a *Hunde*. in eoque genere qui feras uiuas tantum odore sequatur, similiter nomine generis a *Hunde* dici: foeminam uero eius, Anglis a *Bracke*: Scotis *ane Kache*.

GERMAN. Ein Brack / ein Schottischer Wasserhund.

CANIS Britannicus uenaticus, celerrimus audacissimusque: non solum in feras, sed in hostes etiam latronesque: praesertim si dominum ductoremue iniuria affici cernat, aut in eos concitetur. Leporarius.

SCOT. *Ane Grew Hownd* / id est, Canis Graecus, ut quidam interpretantur. Angli scribunt a *Grehunde*: quod nomen Io. Caius deducit uel a *gret* / id est, magnitudine, quod ceteros uenaticos magnitudine excedit: uel a *gre* / hoc est, gradu, quod in Canum uenaticorum genere praecipui gradus est & generositatis.

Sequuntur

SEQUUNTUR ALIA CANVM BRITANNICORVM GENERA:

quorum eicones ad viuum factas Io. Caius Anglus misit: ut etiam Getuli
Canis, Idem Caius Tractatum De differentijs & moribus Canū
Anglicorum, pereruditum in nostram gratiam conscripsit:
quē primo quoq; otio unā cum alijs quibusdam
in lucem dabimus.

CANIS sagax sanguinarius, apud Anglos

ANGLICE A Bludhunde. Eadem huius natura uidetur, quæ Canis
Scotici furum deprehensoris, proximè descripti,

CANIS Auiarius Campestris, quo Falconarij (id est, qui cum Accipitribus aucupantur) ad Perdicum aut Phasianorum ferè aucupium utuntur. Sunt huius generis omnis ferè coloris (inquit Caius) sed magna ex parte candidi: & si quas maculas habent, rubræ sunt, raræ & maiores. Peculiarè nomen Anglis non habet, nisi ab aue, ad cuius uenationē natura est propensior.

GERM. Ein Vogelhünd / wirdt zu dem fäderspil gebucht / räbhüner oder Phasianen / c. zu fahen.

CANIS Auiarius aquaticus. Qui per aquas uenatur (inquit Caius) propensione naturali, accedente mediocri documento, maior his (auarijs qui in sicco uenantur) est, & promisso pilo naturaliter per totum corpus. Ego tamen ab armis ad posteriores suffragines atq; extremam caudā depinxi detonsam, ut usus noster postulat, quò pilis nudus expeditior sit, & minus per natationes retardetur.

ANG. A Wasserspagnelle.

CANIS Getulus.

GERM.

Ein art der hünden vß Affrica.

Canis Getulus (inquit Caius) iam apud nos est in Britannia: corpore coacto, curto & recuruo naturaliter, etiam quum ingreditur, pariter & collo breui aut nullo: cruribus longioribus q̃ pro corporis proportionem, cauda breuissima & penè nulla: facie, ut herinaceo terrestri, acuta atq; nigra. Voce canis, gressu simia, &c.

LATINE Feles, uel Catus.

ITALICE Gatta uel Gatto.

GALLICE Chat.

GERMAN. Katz.

Domesticorum felium pellibus sceminae Moscouitæ uestes muniunt aduersus hybernum gelu. Aiunt enim nullius æquè pili calore foueri corpora. Pessetz animal hoc uocant illi, haud procul à nostratium Dalmatarum appellatione, Scaliger.

Quadrupedum

QVADRVPELVV VIVIP. FERORVM

ORDO I. QVO CONTINENTVR FERAE CORNVTAE.

Cornuum differentiae.

CORNVTARVM animantium cornua, alia simplicia sunt, alia ramosa. Simplicia decidere non solent; cavitatem enim aliquousque habent, & alimentum perpetuo recipiunt. Haec rursus uel bina sunt, ut in armentis & pecore, aliisque cornutorum plerisque, (Ouem Creticam Oppianus quadricornem facit:) uel singula, idque in paucissimis, & orbi nostro peregrinis, ut monocerote, oryge. sed monocerotis ita singulare est, ut geminum uideatur, nempe e binis quae funalium instar spiratim contorta inuicem coaluerint. Orygis cornu nondum uidimus. Rursus bina uel inflexa sunt, ut plerorumque: uel directa, ut Strepsicerotis Bellonij, Camelopardalis. Flexus quidem uariis est, antrorsum, retrorsum, in obliquum; uel in eandem partem, sed alijs plus, alijs minus. Situ etiam differunt bina, tum simplicia, tum ramosa. rhinocerotis nasus uidetur insigni cornu praeditus: aliud uero paruum ad initium dorsi corniculum eminet. Alce in supercilij sua gerit cornua. Elephantis cornua dentes uidentur, quoniam deorsum uergentia superiorem maxillam penetrant. Caterum ramosa omnia, ni fallor, quotannis decidua sunt: quoniam cavitatem qua enascuntur nullam habent, & cum prorsus solida sint, alimento repleta, obstructis meatibus, exsiccatoque principio cadunt. Haec rursus uel rotunda ferè sunt, ut in Capreolis & Ceruis simpliciter dictis: uel lata, idque uel per totam longitudinem, ut Alces: uel aliqua ex parte, maiore, ut Platycerotis: minore, ut Cerui palmati. Nos in his animalibus proponendis, ea ferè coniungemus, quorum similia sunt cornua.

LATINE Vrus ueterum. Est autem haec eius icon ad uiuum reddita: sequentem ex Tabula quadam Geographica mutuati sumus, Plura leges cum lcone proxima.

GERMAN. Wisent / recht conterseet: sollt billicher ein Awerochs oder Aurox (Vroch) genennt werden / als etlich meinend.
POLONIS & Lithuanis Thur.

LATINE Vri alia icon (non proba, ut mihi uidetur,) ex Tabula quadam Chorographica, olim nobis desumpta. De Vri forma apud ueteres hæc fere solum legimus: Bouem esse ferum in sylua Hercynia, specie, colore & figura Tauri: magnitudine paulò infra elephantum. cornuum amplitudine, figura, specieq; multum a nostrorum bouum cornibus differente: quorum pro poculis usus esse possit. Latisq; feri cornibus Vri, Seneca in Tragædijs dixit: non quòd cornua lata habeant, sed quòd latissime ad latera ea extendant. Vi & uelocitate insignem esse. Vergilius Vrorum nomen simplicius pro bouibus syluestribus posuit, abundante etiam epitheto Syluestrium: neq; enim Vri ulli mansueti sunt. Seruius interpretatur boues syluestres qui in Pyrenæo môte inter Galliâ Hispaniâq; nascantur, interpretatur, sic dictos ànd rōp ôpōp, id est, à mōtib. Sed boues feri in alijs atq; alijs regionibus diuersi sunt: Vri uerò propriè dicti speciem unam constituunt, nomine, ut ego coniecerim, non Græcæ originis, sed ab illis gentibus sumpto apud quos nascitur. nam & Germani Vrochs (id est Vrum bouem, quanquam non hunc sed Bisontem) appellant: & Poloni Thur, literati Thuronem, maior is est mansuetus. Bisontem autem minor: cornibus extrema parte præacutis: robustum & uelox animal ut aiunt. Germania Scythiæ contermina insignia bouum ferorum genera gignit, iubatos Bisontes: excellētq; & ui & uelocitate Vros, quibus imperitiū uulgus Bubalorum nomen imponit, Plinius. Plura uide mox in Bisontem: & in Censuris ad finem huius libri adiectis. Basileæ nuper apud egregium pharmacopolam Hummelium uidi cornu oblongum, nigrum: ab uno latere nodis, ferè ut Ibicis cornu, distinctum: Bubali esse aiebat, sed inquirendum diligentius. Vros (inquit Sigismundus Liber Baro) Germani Bisontes uocant: Lithuani Thur. reperitur autem in sola Mazouia: forma bouis nigri, longioribus cornibus quàm Bison. Nec te moueat dictio Germanica, quæ Vrum Bisontem uocat: & Bisontem, Aurop, (id est, Vrum.) Nam Cæsar in Commentarijs tradit, Germanos Vrorum cornibus pro insignioribus poculis quondam usos fuisse: quem usum etiam hodie Samogithæ (proximi Lithuanis) obseruāt. Vrorum porro cornua, quæ etiam nostro tempore in quibusdam templis

templis auro & argento exornata, ueluti rara quedam monimēta reperiuntur, & longitudine & colore à Bisontis cornibus aliquanto breuioribus, poculisq; minime aptis, facile discernuntur. Vrus (inquit Scaliger) à uulgari Tauro nihil differt, nisi magnitudine, & utribus, quibus illum superat. cornibus uastissimis.

GERMAN. Ein Vrochs oder Auerochß / nit conterseeet / sunder vß einer Mappa deß Moscowiter lands genommen.

LATINE Bison ueterum. nā recentiores aliqui Germanici uocabuli imitatione, Vrum ueterum, nomināt Bisontem. Nos hunc uerum Bisontem existimamus, ut ante nos uir doctissimus Nicolaus Hufſouianus, cuius carmē extat de Bisontis statura, feritate ac uenatione: & similiter Sigismundus Liber Baro, & Iulius Scaliger. Lege etiam quæ proximè cum Vro scripsimus.

GERMAN. Auerochs / Vrochs: solt billicher ein Wisent geneñt werden / als etlich meinend.

LITHVANIS Suber, Polonis Zuber, unde aliqui Latina inflexione Zubronem nominant.

Bison à Pausania Taurus Paonicus nominatur. Aristoteles Bonasum etiam, Taurum Paoniae ferum esse tradit. Bison, Bisontis, inflectitur à Græcis: Latini in obliquis proferunt cum t. bisontem. obtigit autem ei hoc nomen à Bistonía, quæ est Thracia, uel Thraciæ regio, quanuis in ipsa Thracia & Paonia fortè nō reperitur, sed alijs ad occidentē magis remotis regionibus, & Græcis Latinisq; olim incognitis. Apud authores cognominatur turpis, uillosus, & iubar tus Leonis instar describitur, barbatusq; cornibus acutis admodum, mucrone recuruo & sursum spectante. Albertus Bisontis nomine etiam Vrum complectitur: nam Wisent uulgo nominatis alta longaq; cornua esse ait: alijs uero breuia, crassa & ualida. Bisontis apud Iul. Cæsarem descriptio, planè falsa est, (& ad Tarandū magis q̃ Bisontem accedit,) sicut & Alces. Bisontis (inquit Antonius Schnebergerus meus in epistola ad me) quem Poloni Zubr nominant, imaginem mittam tibi ubi accuratam nactus fuero: nam Sigismundi Baronis neutra mihi probatur. Mittam etiam cornu. Nullum equidem noui animal cuius aspectus tam atrox sit. nuper duos uidi in amplissimo roborario, quod duarum horarū itinere Vilna distat, æstate sicut & aliæ quadrupedes, pilos breuiore rarioresq; habet: hyeme cōtra, uestitur fœno. Hæc ille. Nobilissimus Io. Bonerus, in epistola qua me dignatus est: Ex cornibus (inquit) quæ mitto, quanuis non iustæ magnitudinis, uastitas huius beluæ considerari potest, nam in capite ubi applicantur ossibus & pelli, interuallum ad minus duos pedes Romanos æquat.

L A T. & Græcè Bonafus uel Bonassus: reperi-
tur & n. geminato scriptū. alio nomine Monops
à Pæonibus uocatur.

GERM. Ein wilde Büffel oder Wisenten art.
BOHEMICE Loni.

ICONEM exhibitam tanquam Bouis feri alii
cuius olim Cor. Sittardus Norimberga ad me
misit, nescio unde nactus. nihil enim præterea
scripsit, & paulo post suum diem obiit. Ego cū
in Europa post Vrum & Bisontem nullum aliū
Bouem ferum nominatum inueniam quàm Bo-
nassum, hunc Bonassi nomine proponere uolui:
non quidem ut affirmarem, sed ut studiosis ha-
rum rerum diligentius inquirendi occasionem
præberem. Bonassum Aristoteles nominat ac
describit. nam Aelianus & Plinius ex Aristote-
le repetierunt: ex Plinio Solinus. Tauri est mag-
nitudine, sed latior, breuior & in latera auctior.
Tergum eius distictum locum septem accuban-
tium occupat. Cervix armorum tenuis iubata
est, ut equi, sed uillo molliore & compositiore.
Caproneæ ad oculos usq; (sed magis ad latera)

propendit. Color toto ferè corpore flauus. Villus supra squalidus, subter lanarius. Cornua adunca in se flexa, & pugnæ inutilia, dodrā-
talia aut paulò maiora, trium sextariorum ferè (aut dimidiati congi) capacia, pulchrè & splendide nigra. cauda minor quàm pro mag-
nitudine. in fuga dum urgetur, fimum feruidum & adurens ad quatuor ferè ulnas (orgyas) remittit. Tergus contra ictus ualidum est.
Hæc ferè Aristoteles. in Mirabilibus narrationibus, Tauro multò maiorem esse scribit. Apparet autem eum hæc ita ut à narrantibus
acceperat, hominibus diuersis, nec uno tempore, annotasse: & fieri potest ut duorum syluestrium bouum historias confuderit. Cor-
nua dicit esse *παμφάρα* (Paraphrastes quidam, *ἀντὶ τῆς ἀντιπαράστασης*) Gaza orbē inflexu mutuo colligere interpretatur. quasi ambo
pariter incuruata (ut si quis brachijs ante pectus extensis in circulum coniungat manus) in orbem colligantur, nescio quàm rectè, in ea
quam Sittardus misit effigie, cornu utrunq; per se subtus aures curuatum, *παμφάρα*, id est, aduncum potius quàm orbiculare apparet.
Pleraq; sanè huic Tauro cū Bisonte communia sunt, ut uel idem uideatur, nisi cornuum figura obstet: uel omnino cognatus. auctores
qui Bisontis meminerunt, nihil de Bonasso: & contrā. Vide etiam sequentes cranci figuras.

BONASSI, ut conijcimus cranci figuram, cornibus à superiore differentem, ni fallor: quam Io. Caius ex Anglia ad me misit, hūc
subijcere uolui. Mitto ad te (inquit in epistola ad me) caput uasti cuiusdam animalis: cui nudum os capitis, unā cum ossibus quæ cor-
nua sustinebant, grauissimi ponderis sunt, & iustum ferè attollentis onus. Cornuum curuatura ita se promittit, ut non rectā deorsum
uerget, sed oblique antrorsum. quod quia uideri nequit in facie prospiciente, curauit ut apparet in auertente in latus. Spatium frontis
inter cornua, palmorum Rom. trium est cum semisse. Longitudo cornuum, pedum est duorum, palmorum trium, & digiti semissis. (Bo-
nassus Aristotelis dodrantalia habet cornua, uel paulò longiora.) In ambitu ubi capiti iunguntur, pedis unius & palmi semissis sunt. Huius
generis caput aliud Varuici in castello uidi: cuius cornuum ossibus si ipsa cornua addas, multò fierent longiora, & alia figura atq; cur-
uatura. Eo in loco etiam uertebra colli eiusdem animalis est, tanta magnitudine, ut non nisi longitudine trium pedum Rom. & duorum
palm. cum semisse circumdari possit, &c.

Cranei huius iconem à pictore nostro inuersam esse, Io. Caius postea per epistolam sig-
nificauit. ego qualis reuera cornuum in eo situs sit, non satis assequor.

Bubalus

BVBALVS Africanus Bellonij. Vidimus (inquit) in Cairo paruum bouem Africanum, forma corporis plena, parua, in se conferta, crassa, sed scite expressa. Hunc statim Bubalum ueterum Græcorum esse conieci, notis omnibus. Aduectus autem erat Cairum e regione Asamiæ: quamuis in Africa quoque reperiatur. Aetate iam prouectus erat, corporis mole Ceruo inferior, plenior autem & maior Capreolo: membris omnibus tam scite in se confertis & compactis, ut iucundissimum sui conspectum præberet. Pilus etiam cum coloris subflauus esset, præ splendore politus uidebatur. idem sub uentre magis rufus est ad subflauum inclinans colorem, quam in dorso, ubi ferè baticus apparet. Pedes eius bubulis similes sunt, crura compacta & breuia, collum crassum & breue, palaria uix modicè præ se ferens. Caput, bouis: in quo cornua prominent à summo uertice, nigra, sursum erecta, & ualde mucronata, (sicut in Gazella,) & arcuata instar Lunæ crescentis: quibus non admodum defendere se posset, eò quod mucrones introrsum uersi se inuicem spectent. Auriculæ uaccinæ. Cauda pilis nigris uestitur, duplò maioribus quam setæ in cauda equi. Mugitus qui bouis, sed minùs altus. Sic ille. Nescio an idè fortè animal sit, quod nuper quidam ex Italia rediens, Florentiæ sibi uisum referebat, Bouis Indici nomine, magnitudine iuuentis, colore flauo ferè ad rufum inclinante: capite magno pro portione reliqui corporis, oblongo: cornibus non altis, rectis, modicè supra intortis quasi in spiras. parte circa lumbos multò humiliore. Sed fieri potest ut ille, cum obiter tantum spectaret, non rectè omnia meminisset. Mansuetum hoc animal an ferum sit, non expressit Bellonius: ferum tamen esse hoc ipso, quòd Bubalum ueterum esse coniecit, insinuat. Io. Leo in descriptione Africæ: Lant (inquit, capitis quidem inscriptio habet Lant uel Dant) similitudine Bouem refert: sed minor est, cruribus cornibusque elegantior: colore albo: unguibus nigerrimis, tantæque uelocitatis ut à reliquis animalibus, præterquam ab equo Barbarico superari nequeat. Faciliùs æstate capitur. Eius tergo clypei ualidissimi conficiuntur: quos nulla ratione præterquam sclopeti ictu traicias, sed care admodum uaneunt. Sic ille: & mox de alio boue syluatico, cuius aliud nomen non exprimit: Bouem (inquit) refert domesticum, tametsi statura minor, leucophæi coloris, ipse etiam uelocissimus. In desertis solum, uel desertorum confinijs reperitur. Carnem aiunt absoluti saporis esse. Quòd si color conueniret, alterutrum istorum animalium, prius præsertim, Bubulum Africanum Bellonij esse diceret. Sed si aliud nihil obstat, color solus hoc non efficiet, ut speciem diuersam statuamus. Fortasse Lant Bubalis sit (inquit Scaliger) nam Plinius ambiguit Vitulo Ceruoque similem facit. Ego sanè hunc Bubalum esse facile persuadeor, quoniam aliud hætenus non noui cui ueterum descriptio æquè conueniat: præsertim Oppiani lib. 2. de uenatione: etiam si minorem eum facere uideatur: nempe dorcade platycerote corpore inferiorem. Cornua quidem eius ita describit, ut non ramosa, sicut ceruis & capreis: sed Rupicaprarum nostrarum cornibus similia, tum situ, tum in auersam partem retortis mucronibus, esse uideantur, ad pugnam ferè inutilia. Author innominatus cuius Græcum de animalibus libellum manuscriptum habeo: Bubalum in Libya, inquit, partim boui, partim ceruo similem esse: non dormire: & aliud ultra alpes prope Rhenum fluuium Bubalum esse, colore albo, fauū, uel, ut ipse loquitur, φάυον.

Cornu incertum cuius bestiae, catena suspensum ad columnam in aede summa Argentinæ: longū (filo ducto secundum hemicyclium à principio ad finem) quatuor ferè cubitos Romanos. Cultro cum raderem, cornu uerum esse apparebat, fuere nimirum Vri alicuius uastissimi, ætate multum prouecti. illic quidem cuius sit animalis nemo scit. Crassitudinem siue circumferentiam basis oblitus sum metiri. Apparet ante annos quæ plurimos (duo aut tria sæcula forte) propter admirationem magnitudinis illic suspensum fuisse. Philippus rex Macedonum ad pedem Orbeli montis in Macedonia iaculo confodit Taurum ferum, & cornua eius, orgyiae uel (ut alij) sedecim palæstarum longitudinis, in uestibulo templi Herculis consecrauit. Plura leges inferius in Monocerote.

GERMAN. Ein groſſ horn/hanget zu Straßburg in dem Münster an einer ſaul/yederman vnbesant/kläſſterig: vilicht von einem groſſen alten Aurochsen.

In hac icone cornuum Ibicis interstitium melius exprimitur quæ sequente.

Latine

L A T I N E Ibex, uel Capricornus apud recentiores. Capra fera Varro
 ni. ἰβηλῶν & Homero. ἰβηλῶν autem interpretantur πηδουτικόν, ὄρεινικόν, &c.
 è cuius cornibus sedecim palæstarum, areum Pandari Lyciorum ducis
 factum meminit. Ἀἰγυῖος Aeliano lib. 14. cap. 16. qui in summis Liby-
 corum montium uerticibus eos comorari scribit, & ad boum (sunt autē
 boues in Africa parui, ut lo. Leo testatur) magnitudinem accedere, &c.
 Reperiuntur etiam in Creta, Agrimia uulgò. Quærendum, an idem sit
 animal, cuius meminit Strabo sub finem libri quarti, his uerbis: Habent
 alpes Equos agrestes & Boues: utq̃ memoriæ tradidit Polybius, peculia-
 ris formæ belluam gignūt: figura quidem ad ceruū accedente: collo dun-
 taxat excepto & uillis, in quibus capro (id est hirco: Græcè quidē legitur
 κάρπρω, quod est, uerri: sed Polybium hæc à Latinis hominibus audiuisse,
 & caprum Latinis aliud q̃ κάρπρω Græcis significare, nō obseruasse con-
 ſicio) similis est: sub mento autem carnis globum (πυρίνα) gerit, dodranta-
 lem, in summo pilosum, crassitudine pro equini pulli cauda.

I T A L I C E Stainboch, quæ uox est Germanica.

G E R M A N. Steinbock: & foemina priuatim ybsch uel ybschgeiß:
 ut apud Rhætos qui Italice loquuntur Vesina.

Rupicapra Plinio dicta. Potest & Capra fera uel alpina minor dici, ad differentiam.

Ab Oppiano *Αῖγας* dici uidetur, uel potius *Αἰγῆρος*. Albertus Capram montanā nominat. Hæc aut superior est Cretica illa capra, quæ dictamni pabulo sagittas quibus percussa fuerit, expellit. Ad has prouerbiū mala remittit, execrationem aliquā auertens *καὶ αἰγας ἀγρίας*. Bellonio Cemas Aeliani hæc uidetur, quā describit lib. 14. cap. 14. Libycæ cognomine, celerrimam, pilis ruffis & densissimis ualde hirsutā: oculis cyaneis, cornibus antrorsum tendentibus, speciosis, in fluuijs & aquis aliquando

natantē, & in locis palustribus pascentē. Sed hæc Dama Plinij potius, aut aliud saltem q̃ Rupicapra animal fuerit. Rupicapra autem, uel potius cognata & coloribus differens, quam eodem in capite Dorcadē Libycam nominat: celerrimā, sed quæ equū Libycum non effugiat, capitur etiam retibus. Vetre albo (locus hic non est integer:) nigris per latera uittis, reliquo corpore ruffo aut flauo. pedibus longis, oculis nigris, (Rupicapra rubros tribuit Albertus,) capite cornuto, auriculis prælongis. Sicille, Dorcadi quidem, id est Capreolo, non cornibus, sed pilo, statura, habitūq̃ corporis cognata uidetur. colore quidem etiam nostræ non omnes nec semper eodem sunt, rarissimæ albæ.

ITAL. Camuza uel Camorcia. HISP. Capra montes. GAL. Chamois. Rex Franciscus ueteri Gallico nomine uocabat un Yfard, Bellonius, uidetur autem id nomen Germanicum esse, à glacie factum. Scaliger in Pyrenæis sic uocari ait. GERM. Gemse oder Gams. POLON. Dzyka koza, id est fera capra. Bohemice Corytansky kozlik, id est, Carnicus uel Carinthiacus hirculus.

Dama Plinij. Hæc icon Damæ est (inquit lo. Caius, qui eam ex Angliā ad me transmissit,) quam ex caprarum genere esse, indicat pilus, aruncus, figura corporis, atq̃ cornua: nisi quod his in aduersum adunca, cū cæteris in auersū acta sint. Caprae magnitudine est, & colore Dorcadis, Sicille. & rursus in epistola ad me: Est amicus quidā meus Anglus, qui mihi certa fide retulit, in partibus Britanniae Septentrionalibus reperiri Damas illas, quarū effigiem ad te misi. Plinij & Romanorum esse indicio est, quod Romæ in columna quadam marmorea & triumphali superstite adhuc insculpatur, & cum Pliniana descriptione conuenit. Et rursus in alia: Conueni tertio amicum meum super Dama Plinij: qui respondit certum esse in partibus Britanniae Septentrionalibus eā reperiri, sed aduentitiam. Vidit is apud nobilem quendam, cui dono dabatur. Accepi à quibusdā, eā in Hispania nasci. Plinius Damam & Pygargū ex Caprarū syluestriū genere è regionibus transmarinis mitti scribit. Recentiores Damā uocant Dorcadē seu Capreā platycerotē ueterum. Videtur eadem Cemas Libyca, ut in Rupicapra dixi.

GERM. Ein schönste art wilder geissen / mit für sich gebognen hörneren. Etliche sagend sy werdind in Hispanien gefunden. Strepliceros

Strepsiceros Bellonij: uel Ouis Cretica, ut lo. Caius coniicit. Oppianus Capras & Oues feras reperiri ait, non multo maiores mansuetis, cursu ueloces, & ualidas ad pugnandum: capitibus armatis *σπρησφόροι κερκασίη*, id est, cornibus tortis, Strepsicerotes nimirum intelligens. ¶ Ex Caprarum syluestriū genere Strepsicerotes sunt, mittunt eos transmarini situs. Cornua eis erecta, rugarumq; ambitu contorta, & in leue fastigium exacuta, (ut lyras diceret.) Addaces Africa appellat. ¶ In Creta (inquit Bellonius) præsertim Ida monte, genus Ouis reperitur, quod pastores Strepsicerotem nominant: cui cornua non ut Ouibus communibus reflexa, sed omnino recta erectaq; ut unicornis, spiris canaliculatis capreolorum instar intorta, nec aliud à nostris Ouibus differt, ne magnitudine quidem: & similiter, ut nostræ, gregarium est, & in magnis gregibus degit: cuius figuram nos primi, à nemine alio excerptam publicamus, Hæc ille, De Strepsicerote alio, proximè leges.

Strepsicerotis cornuū effigiem alicuiam lo. Caius ex Anglia pictā ad nos misit, cum descriptione eorundem, quam hīc adiicio. Strepsicerotis cornua (inquit) tam graphicè descripsit Plinius, atq; lyris tam appositè comparauit, ut longiore uerborum ambitu opus non sit. Ergo hoc tantum addam: ea esse intus caua, sed longa pedes Romanos duos, palmos tres, si recto ductu metiaris: si flexo pro natura cornuū, pedes tres integros. Crassa sunt ubi capiti committuntur, digitos Rom. tres cum semisse, describuntur in ambitu palmis Rom. duobus & dimidio, eo ipso in loco. In summo, leuore quodam nigrescunt, cum in imo fusca magis & rugosa sint. Iam inde à primo ortu sensim gracilescent, & tandem in acutū exeunt. Pendunt unā cum facie sicca per longitudinem dimidiata, libras 7. uncias 3. & semissem. Facies, quæ adhuc superest iuncta cornibus, & frontis ceruicisq; pilus, loquuntur Strepsicerotem animal esse magnitudine ferè ceruina, & pilo rufo ad instar ceruini. Sed an nare & figura corporis ceruina sit, ex facie nihil habeo certi dicere, cū nares diuturni temporis usu detritæ sint, & facies eadem de causa hinc inde glabra sit, coniiceret tamen ex eo quod superest eum propius accedere ad ceruum aut platycerotem. Hinc pictor ceruinas adiunxit nares Strepsicerotis faciei, exiguas scilicet & breuiores, quàm pro facies magnitudine. Quod inter radices cornuum uides, pars colli est. Hæc Caius. Idem postea in Epistola ad me: Si Ouis Cretensis (inquit) seu Idæa, Strepsiceros sit, propter erectorum cornuum figuram, eadem opera & Monoceros erit Strepsiceros. At non propter uersuram erecti, sed flexuram indirecti cornu uocatur Strepsiceros. Ita enim flexa utraq; sunt, ut eorum curuaturæ faciant imaginem lyrae, ut rectè scripsit Plinius. Quamobrem imaginem adiunxi, ut inter Strepsicerotem & Ouem Cretensem, non tu solū, sed & omnes qui eam uiderint diuis dicent. Talem autem antiquorum lyram esse uicissim & ex hac cornuum curuatura, & ex coelesti lyra scire licet (etsi in chartis astronomicis aliter depingatur) si dempto manubrio, aut pro manubrio supposito animalis capite, spacium inter cornua corpus esse lyrae, animo conceperis. ¶ Subus appellatur ab Aristotele (Oppiano di

cere debuit) qui à Plinio Strepisceros, inquit Io. Bodinus enarrans librū 2. Oppiani de Venatione: mihi hoc simpliciter affirmari posse non uidetur: quando alijs uersibus Oppianus, ut superius citauī, Strepiscerotis meminit, Subus quidē ei amphibia quadrupes est, piscibus uictitans. uideri autem potest ad syluestre Ouium genus referri posse, nam statim ante historiam eius Oppianus de Ouibus feris Creticis egit, quas colore flauo uel purpurascēte esse scribit, quadricornes: non lana, sed uillo ferē caprino tectas. Et mox addit: Quinetiam Subus colore flauescit splendido, sed non æquē uillis hirsutus est: & duo tantū ualida cornua supra latā gerit frontem. Quod si non congeneres bestias istas existimasset, conferre inter se atq; distinguere opus non fuisset, Sed coniectura hæc tantum nostra est: quam certioribus aliorum scriptis aut confirmari aut infirmari uelim.

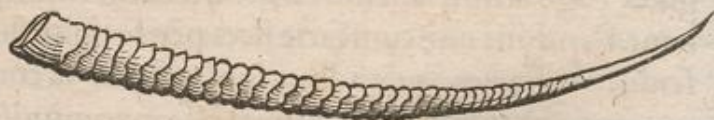
GERMAN. Ein gehörn vō eim frömbden gewild/welches mir der hochgeleert Io. Caius vñ Engelland conterfetet zūgeschickt. Die hörner sind also gekrümmet vñ gestaltet/dz sy anzesehen/als ob die wyte darzwischen grad von einer vollen vñgefüllt wurde.

Strepisceros Io. Caij.

Alia eiusdē icon, cum imagine lyra, quam cornuum interuallum representat.

Bestiæ cuiusdam mihi incognitæ cornu quale hīc exhibeo, uidi in arce generosi domini Guilielmi Vuernheri Cimbrorum comitis, longitudine brachij, colore nigricans, baculi uel coli crassamento, leue, cauum ad dimidiam partem aut amplius. Addebat, ex fama nimirū, animalis bicornis esse: & bina huiusmodi inter anathemata rariora Ferdinandi Augusti extare.

GERMAN. Ein horn von einem vnbeßanten gwild/ welches ich gesehen in des wolgebornen herz Wilhelmen Werners Grassen vñ herren zu Zimbern schlossz (ein halb myl von Rotwyl) sampt vil andern antiquiteten/vñ seltsamē wunderbaren dingen.

TRAGELAPHVS Bellonij. Tragelaphus (inquit in Singularibus lib. 1. cap. 33. cuius nomen Gallicum non habeo) quod ad pilos lbicem refert, sed barba caret. Cornua ei caprinis similia, sed aliquanto retorta sicut Arieti. ea nunquā amittit. Rostro fronte & auriculis ouem refert, ut scroto etiā pendulo & admodum crasso. Crura eius albicant, ouillis similia. Cauda nigra, coxæ (femora) sub cauda albæ sunt. Pilos tam longos habet circa stomachum & colli prona supinaq; parte, ut barbatus uideatur. Pili etiā armorum (scapularum) & pectoris, longi ac nigri sunt, cum duabus maculis cinereis (griseis) utrinq; ad ilia. Nares nigrae, rostrum album, ut etiā totus uenter infernè. Sic ille. Sed doctissimus Io. Caius noster hanc picturam cum nulla ueterum Tragelaphi descriptione congruere iudicat. Mihi quidem Pygargus potius quàm

quàm Tragelaphus uidetur. Sunt enim Pygargi, teste Plinio, ex Caprarum syluestrium genere, quas transmarini situs mittunt. Deuteronomij cap. 14.

Dischon Hebraicā uocem, Septuaginta & D. Hieronymus interpretantur Pygargum, inter quadrupedes puras. Obscurus quidā author animal cornutum, & instar hirci barbatus esse tradit, magnitudine inter ceruum & hircum, simile Hircoceruo. In eo certe quod Belonius describit animali, partē sub cauda & clunes coxasue albi coloris esse, Pygargi nominis interpretatio uidetur. Nihil aut parū ab hac quadrupede differre uidetur Musmon Sardiniae, de quo proxime.

GERMAN. Ein frömbde art wilder böcken/mit langem haar vñ die brust: von den alten Griechen Weyfarß genant.

MUSMONIS effigies ad uiuum expressa:

quam à Genuensi quodam mercatore acceptam Theodorus Beza nobis communicauit. Vocant autem in Sardinia uulgò Muslonem. Est in Hispania, sed maximè Corsica, non maximè absimile pecori (id est Ouibus) genus Musimonum, caprino uillo quàm pecoris uelleri propius, quorū ē genere & Ouibus natos prisci Umbros uocauerunt, Plinius. Strabo quidem Græcè Musmon (Μύσμον) duabus syllabis scribit, non tribus ut Latini quidam. Musimon, asinus, mulus, aut equus breuis, Nonius. Dicti sunt autem isti forsitan Musimones, quod iisdē ex locis haberentur, unde Musimones oues uel capræ syluestres, nempe ex Hispania, uel Sardinia. ¶ Hirci syluestres Sardinie, magnitudine sunt qua hirci aliarum regionum, (pectore perquàm hirsuto.)

Cornua eis non protenduntur à capite à se inuicem diffita, sed statim iuxta aures reuoluuntur. Celeritate quidem beluas omnes superant, Pausanias. In Sardinia & Corsica nascuntur Arietes, qui pro lana pilum caprinum producant, quos Musmones uocitant, Strabo. Capris Sardiniae cubitales innasce pilos Nymphodorus tradit: uidetur autem Musmones intelligere. Ophiona quoque Plinij, cuius mentionē se apud Græcos reperisse scribit, non alium quàm Musmonem esse, planè asseruerim, cum Sardiniae peculiaris sit, ceruo minor, pilo demum similis. Hodie quidē, nomine etiā congruente Muslo (uel, ut alij scribunt Musfron) nominatur. Interijssē ceruo

tē suspicari, ut Plinius, absurdum dixerim. Idem aut proximum Musimoni uidetur animal, cuius Hector Boëthius in Descriptione regni Scotiæ meminit his uerbis: Hirthæ insulæ Hebridum postremæ adiacet alia quædā sed inhabitabilis insula. In ea animalia quædam sunt, Ouis forma haud dissimilia: cæterum fera, & quæ nisi indagine capi nequeant: pilos medios inter Oues & Capras ferentia, neq; molles ut Ouium lanam, neq; ut Caprarum duos. Nec alterius in ea generis ullum pecus uisitur. ¶ Tragelaphus Belloni proxime exhibitus, perparū à Musimone differre uisetur: ut, si quid interest, species duæ unius generis proximi uideantur.

GERM. Ein art wilder Böckē oder Schaaffen vñ Hispanien oder Sardinien/ dem nächstgemälten ganz gleych/ wo es nit åben einerlei ist.

Apud Scythas & Sarmatas quadrupes fera est, quam Colon (κόλον) appellant. magnitudine inter ceruum & arietem, albicante corpore: eximia supra hos leuitatis ad cursum, Naribus potans trahit ad caput, hinc postmodum complures ad dies seruans, adeo ut per carentes aquis agros facile pabulum carpat, Strabo lib. 7. Sniatky (*melius Sulac, à quo literis transpositis nomen Colus factum uidetur*) apud Moschobios uulgò nominatur animal simile Oui syluestri candidæ, sine lana, capitur ad pulsum tympanorum, dum saltando delassatur, ut doctissimus Sigismundus Gelenius nobis retulit. Colos quidem nomen à Moscouitico nescio quid significantem factū apparet. Callixenus Rhodius in descriptione pompæ Ptolemæi Philadelphi in Alexandria exhibitæ, inter cætera memorat συνωλεσας τράγων ἐξήκοντα, κώλων (forte κώλων) δεκαδύο. κώλων quidem etiam grammatici Hircum mutilum interpretantur. Apud Tar-

taros (inquit Matthias à Michou) reperitur Snak animal, magnitudine Ouis, in terris alijs non uisum, lana (*pilo dicere debuit*) griseum, duobus paruis cornibus præditum, cursu uelocissimum. Carnes eius suauissimæ. Horum animalium grex cum alijs cubi inter gramina in campo conspicitur, imperator Tartarorū cum equitibus suis eum circundat, in altissimis graminibus delitescentem. Et cum equites tympana incipiunt sonare, Snacæ tanquam metu percussæ rapidissime huc illuc ab una parte circumstantium ad alteram procurrunt, idq; toties donec præ lassitudine deficiant, & ita ab irruentibus Tartaris cum clamore occiduntur. ¶ Ex epistolis Ant. Schnebergeri, quas Cracouia ad me dedit: Magnificus dñs Io. Bonar de Balice, liber Baro, &c. in ædibus suis mihi ostendit duo cornua pellucida ferè instar laminæ corneæ, (*præsertim superiore sui parte,*) cornibus Ibicis non dissimilia. Animal dicebat forma & magnitudine Oui simillimum, maximæ celeritatis, inueniri in finibus Podoliæ principatus: neq; capi, nisi multitudine militū includatur ut effugere non possit. Et rursum: Vocatur hoc animal à Tartaris Akkij albo Vwana, à Turcis A koiñ, Turci è cornibus

cornibus auriscalpia & dentiscalpia faciunt, & cultellorum capulos. Inuenitur circa Neprum fluuiū, Negeiska terra, in Tartaria, Polonis Nehiska dicta, semper in campo agit, nisi alta nix sit; tunc enim syluas sequitur, ubi facillimè capitur, atq; etiam baculo occiditur. Gregatim degunt circiter quingentos: à paschatis festo interdum ad duo millia congregantur. coloris sunt cinerei, pulli uerò eorum fului: rostro in acutum porrecto ut porci. Pariunt plerunq; gemellos post pascha: famis patientissimi, frigoris non item. Lupi niuis tempore plurimum eis nocent. Cornibus equū perforant, si uentrem attigerint. Martio mense effodiunt radicem quandam, quæ uel odore suo libidinem eis excitat, & uim genitalem adauget. Cornu raro duobus digitis quàm id quod ad te mittitur, longius reperitur. Cornua etiā foeminae gerunt, rarissima sunt recta nec circuntorta. quòd si diutius solem & pluuiam ferat in agris iacencia, lignescunt. In Turcia cornu unum quatuor solidis Cracouiensibus uenit. Qui hæc mihi dictabat, propria manu ad ducentos interfecisse se affirmabat. ¶ Ex epistola, qua me dignatus est illustris uir dominus Io. Bonar de Balicze, liber Baro, etc. uir ut auita nobilitate, ita eruditione uaria, & omni uirtutum genere summus, à quo etiam cornu dono accepi. Cornu missum à me gratum tibi fuisse gaudeo: ipsius uerò feræ iconem integram non facile tibi polliceri ausim: conabor tamen quantum poterò ut haberi possit. In campis Ponticis, ubi sunt maximæ planicies, in quibus præter cælum & terram nihil cōspici potest, isti Sulaci gregatim agunt, uelocitatis ac libidinis immensæ: itaq; aliquando Venere exhausti, contractis (aut resolutis) omnibus neruis, per horas 24. semimortui, amisso pedum usu, humi prostrati iacent, neq; ante horas uiginti quatuor liberantur, nisi herba quadā gustata. quam si in proximo fortè nascentem rependo cōtigerint, illico sibi restituuntur. Sic affecti interdum deprehenduntur. Quòd si aliquando turmae equitum serenissimi regis nostri, (quæ custodiam agunt, & per illos campos quæ transire Tartari solent, obequitant, ut eos à prædatione arceant, uel insidijs uenientes excipiant,) gregem istorum animalium circundare possunt, nonnulla ex eis conficiunt sagittis, cornuaq; (rarissimum etiam inter nos munus) acquiruntur. Quòd si quando animal uiuū capiatur, omnis mansuefactionis impatiens est. Hæc ille. Cornu autem quod ab eo accepi, tale est: Longum digitos 16. id est, palmos quatuor: cum aliàs modicè inflexū, tum mucrone retorto. Solidum est totū, crassitudine baculi inferius, (sex pollicum ambitu,) quæ mucronē uersus magis magisq; attenuatur. Vncias appendit nouem. Corneæ laminæ intar translucet ad solem aut lumen, præsertim circa medium & inde ad summū usq; quæ candicat: inferior enim pars crassa & fusca non translucet. Circulis uel nodis in orbē eminentibus liratim, non spiratim, tredecim aut 14. ambitur, quorum tres summi imperfecti sunt: superficies læuis & splendida est, summa præsertim quæ per 4. aut 5. digitos nodis uacat. Cornuū situm & corporis iconē secundum descriptiones proposuimus ex coniectura.

GERMAN. Ein art gewilds/einē schaaßglych/wirt gefunden in Tartaria/bey den anstößen an Poland/âschenfarb/an gestalt vnd größe einem schaaß geleych/in Poland genennt Sulac.

LATINE Camelopardalis, uel Camelopardus, uel Camelus Indica, uel Ovis fera, Giraffa (aliàs Gyrappa, Girappa) recentioribus: aliquibus Zirafa, Orasius, Orasius, Anabula. Animal est (inquit Io. Leo Africanus) adeò syluaticum ut rarò uideatur, in syluis ac desertis latet, hominem conspectum fugit, quanquam non est magnæ uelocitatis. capite Camelum refert, auribus bouem, pedibus *. Parua tantum & recens nata à uenatoribus capitur. ¶ Georgiani regni incolæ asserunt Camelopardalim in uallibus quibusdā suæ regionis inueniri, Paulus louius. ¶ Ab Aethiopibus Nabab dicitur, à Persis Girnaffa. Nihil habet Cameli præter collum. Non unus omnibus color, &c. Caput ceruinum, cornicula Capreoli. Lingua purpurea, penè tripe-

dalís, teres. ha herbas
& frondes legit tanta
celeritate, ut oculos
penè fallat. Collū ad
15. pedum pertingit al-
titudinem. anteriora
crura aliquanto pro-
ceriora, quàm quæ Es-
qui maximi. postero-
ra ualde breuía, ut ei
dorsum declíue sit ad
clunes, quas astrictas
habet, ut Asinus: cuius
etiam caudā sua cau-
da refert. Cōtrā latissi-
mo pectore est. Hæc
Scaliger. Oppianus
caudā Dorcalidis, id
est, Capreoli, ei tri-
buit, nigris in extremi-
tate pilis hirsutā. Au-
res exiguas. Cornua
exilia, rectā proceden-
tia. Icon quā exhibe-
mus sumpta est ex Ita-
lico libro, typis uulga-
to, authoris innomi-
nati, quo Terra san-
cta describitur. Stras-

Cameli Indice iconem hanc mutuati sumus
olim ex libro quodam typis impresso in-
nominati authoris qui Terram sanctam
Italice descripsit. Aliam meliorem que-
res in fine huius libri.

bo hoc animal non *θηρίον*, id est, ferā, sed *βοσκημα*, id est, pecus uel pecudem esse tradit:
quod ita accipio, moribus eam pecudū instar placidis, earumq̃ ritu *βοσκουμαι*, hoc est,
herbis & frondibus pasci, homini & alijs animalibus innoxium. Diuersum confusa
genus Panthera Camelo, Horatius, ex recētoribus etiam Græcis innominatus quid-
dam scribit nasci hoc animal ex parentibus genere diuersis: quod mihi non uidetur,
&c. Nabim Aethiopes uocant, collo similem Equo: pedibus & cruribus Boui, Plin-
nius, qui & Camelopardalim dictam scribit, ab albis maculis rutilum colorem di-
stinguentibus.

ARABICE Serapha, unde cæteræ gentes pleræq̃ omnes Giraffam, uel Zirafam
nominant.

GERMAN. Giraff/ ein frömbd thier vß India/rc. Mag ein Kämelpard ge-
nennt werden: darumb daß es mit dem kopff vnd halsß ein Kämelt hier glych ist/
mit den fläcken aber einem Leopard: vornen gar hoch gesetzt/hinden nider.

ALLO camelus Scaligeri. Animal est (inquit) in terra Gigantum, capite, auriculis, colo-
re Mulæ: corpore Cameli, cauda Equi. Quamobrem ex Camelo & alijs compositū
Ἀλοκάμινδον appellauimus. Sic ille. Apparet autem hoc ipsum esse, cuius figurā pro-
ponimus, ex charta quadā typis impressa mutuati, cum hac descriptione: Anno Do-
mini 1558. Iunij die 19. animal hoc mirabile Mittelburgum Selandiæ aduectum est,
antehac à principibus Germaniæ nūquam uisum, nec à Plinio aut alijs antiquis scri-
ptoribus cōmemoratum. Quem Indicam esse dicebant è Piro (forte Peru) regione
sexies mille miliaribus ferè Antuerpio distante. Altitudo eius erat pedum sex, lon-
gitud

gītudo quinq; collum cygneo colore candidissimum: corpus (reliquum) ruffum uel puniceum, pedes ceu Struthocameli: cuius instar urinā quoq; retro reddit. Hoc animal (erat autem mas, ætatis annorum quatuor) Theodoricus de Neus ciuis Coloniae ad Rhenum, Cæsareæ maiestati adduxit & obtulit. Hæc hætenus ut in Schedæ illa leguntur, Noribergæ, ut conijcio, excusa, in qua ciuitate hanc bestiam sibi uisam amicus quidam nobis retulit. Eam quanuis non cornutam, hoc loco post Camelopardalim dare uolui, quòd quàm plurima ei communia habeat: & nomen Ovis similiter, non ab aliqua corporis similitudine, ut apparet, sed ob similem morū mansuetudinem in tanto corpe miram.

LATINE Ceruus.

GALLICE Cerf.

Fœmina uero LAT. Cerua.

GALLICE Biche.

ITALICE Ceruo.

GERMANICE Hirtz.

ITALICE Cerua.

GERMAN. Hinde / oder Hindin.

Ceruum recens natum νερόν dixerim, adultiorem paulò κεράδ'α, deinde παλαιά, postea έλαφον, postremo κεράσην aut άχαίνην, &c. ¶ Vidi hodie in regio conclauī maxima cornua cerui ex quercu arbore egredientia seu enascentia miro modo. in altera (posteriori) nanque parte prima uertebra colli adhuc eminet: antrorsum nihil nisi utrinq; duo infimi rami cornuum egrediuntur, reliqua pars sursum tendit, &c. Curabo depingi, & ad te mittam cum diligenti descriptione. est enim res admiranda: Antonius Schnebergerus in suis ad me literis è Vilna Lithuaniae datis, quarto Augusti anno 1559. Cornua Ceruo post annū sextum nihilò numerosius ramificant. Quin senibus duo desunt rami, qui prima statim prodeunt ætate, quos άμυντήρας Græci, Latine minus bene adminicula, melius profubulas dixeris: quia & alijs surrectis prostant: & primorum faciem gerunt, quas Latini subulas in anniculis appellant: unde & ipsos, Subulones, Scaliger. Vide cum sequente figura.

D iij

Cervus.

Cerva.

Cervis bimis cornua primùm oriuntur simplicia & recta, ad subularum similitudinem, quamobrem Subulones (παυλίαι) per id temporis eos uocant, Aristoteles. Ego subulonis cervi cornua uidi dodrantis circiter longitudine, nullis adminiculis, (lege quæ proximè retrò scripsi de Ceruo,) nostri uocant *ein Spiffz*: Furcarij uerò uulgò dicti, hoc est, trimi (*eins Gablers*) duorum & amplius dodrantum, quadrimum decimum, Ceruum appellant, *ein Hirtz*. Sed species alia Ceruorum reperitur, qui semper Subulones sunt: hoc est, directa simpliciaq; & sine ramis cornua gerunt. Ego cum aliquando putarem, ita ut in ueterum libris legeram, Subulones non alios esse quàm Cervos bimos, ea de re cum Sabaudo quodam Segusiano, uiro literato, disputaui, rogauiq; ut ad suos reuersus rem omnē diligētissimè mihi perscriberet, id quod is paulò post præstitit, his uerbis: Superioribus diebus, cum nostræ disceptationis de Cervis in mentē uenisset, statim ad eos qui ab ineunte ætate in uenatione conserauerant, me contuli, quos aliquando super hac re audierā, ut iterū eos sedulò cōsulerem, cum etiā ex ipsis quosdā habeam familiarissimos. Quibus persuadere adnixus sum, Brocardos cervos esse, ceruorū hinnulos, ut tandē nostra altercatione huius rei clarior patefieret ueritas. Sed rationibus utrinq; agitat, omnes qui uenationis sunt peritissimi, Brocardos cervos alterius generis esse asserunt, præsertim in mōte lura. Nam in syluis Galliarum nunquam tales inueniuntur, quamuis Galli ceruorum hinnulos, Brocardos uocare soleant. In monte uerò lura ad lacum Lemanium Brocardi ab alijs

ab alijs ceruis genere differunt: quod hisce rationibus probant. Primum tales cerui nunquam habent ramosa cornua, neq; senes, neq; iuuenes: sed in quolibet cornu unus est ramus, satis longus, gracilis tamen, & unius digituli crassitudine, & uno acumine. quare alios ceruos ramosos (qui cornua ramosa seu bifurcata habet) facile uincunt, cum ceruæ sunt in amore. Deinde ubi cōsenuerint ex dentibus dignoscuntur. Nam uenatores, seniores ceruos, ex dentibus cognoscunt: qui, ubi cōsenuerint Brocardi, non tamē cornua mutantur. Præterea cum sint alijs ceruis magnitudine æquales, tamen corpore sunt graciliori, & cursu perniciores. Adde etiam, quod cum uenatores persequuntur, non sæpe latitant, sed penē continuum faciunt cursum, aliquando tamen aduentum uenatorum auribus obseruant. Et si sint plures cerui simul (ut sæpe fit) cum uenatores sequuntur, si quis sit Brocardus, cerui ramosa habentes cornua fugiunt simul, deinde auribus aduentum uenatorum obseruant, & latitant in opacis. Quod si uenatores prætereant ramosos ceruos, dum latitant, illi statim fugientes retia, retrocedunt, & relictis uenatoribus, canibus ac retibus euadunt. Sed Brocardi fugiunt quidem, uerum alios ceruos ramosos non diu comitantur in fuga aliorum more, nec sæpius latitant ut retrocedant, sed pedibus & fugæ fidentes ad retia facilius adiguntur, quocirca facilius capiuntur, nisi saltu transiliant sæpes, alijs euadentibus. ¶ In syluis nostris quæ sunt ad Romanū Monasteriū & Orbam & iuxta lacū Lemani in uia quæ ducit in Burgundiam uersus oppidulū Pontali Burgundicum, cerui ramosi frequentius unum Brocardum secum habent, quem nostri uenatores ceruorum scutiferum appellant, eò quod per ipsum cerui ramosi euadant: quia cerui Brocardi fugiunt nec latitant sæpe, quocirca canes uenatitij facilius Brocardū sequuntur, relictis ceruis ramosis latentibus, & sic Brocardus capitur, & ramosus euadit frequentius. Postremo uenatores asserunt carnes Brocardorum, ramosorū carnibus esse multò suauiores atq; delicates. Istis rationibus, & alijs multis facile est iudicare, duas apud nos, id est, apud Segusianos, (qui supra Lacum Lemani habitamus) esse ceruorum species. De cerua autem Brocardi scemina nihil inuenio, nisi quod inueniuntur ceruæ cornutæ cornua bifurcata minimè habentes aut ramosa, sed unius digituli longitudine: quas quidem ceruas Brocardorum sceminas esse putarim. Sed istuc asserere non audeo. Id tamen scio, ceruas minimè cornutas fugere Brocardos solitas. nam lubentius cum ramosis coeunt: quo fit ut Brocardi sint rariores: primum quod facilius capiuntur: deinde quod non tam libenter in coitu admittuntur. Anno 1553. iuxta Romanum Monasterium uenatores æstate uiderunt ceruum ramosum, ceruam, & Brocardum simul: sed cum Brocardus ultra fluuiū per saxa saltare tentasset, ob fractam tibiam, captus est. Hactenus Segusianus ille. Misit autem nuper ad me huius Ceruorum generis cornuum tria paria Gilbertus Cognatus Ecclesiastes Nozerethi, uir undiquaq; doctissimus. quorum effigiem in fine huius uoluminis ponemus, maxima duos dodrantes longa sunt, minima unum. omnium pars capiti uicina inæqualis & tuberosa est, maxima in processu magis diuarricantur, in summo rursus mucrones ad sese recuruantur, ut species tota modicè instar arcus inflectatur. Minima non diuarricantur, & cum propemodum rectà procedant, superius perquam modicè curuantur. Omnia post initium (quod tuberosum esse dixi) prorsus leuia sunt, non solum absq; ramis, sed tuberculis etiam prorsus uacua: quo nomine à Caprearum & Ceruorum cornibus facile discernuntur. Hoc etiā interesse opinor, quod cornuum radices ossæ intra cutem latentes, in hoc genere q̃ Ceruorum simpliciter dictorum longiores sint: & quod cornuum basis, hoc est proxima supra cutim pars, in Ceruis tanquam circulus magis prominet, à superna parte distinctus: in his non item, sed paulatim sursum attenuatur. Sed hæc melius distinguunt, qui cornua plura utriusq; generis inter se contulerint: quod nobis non licuit. Nos interim Burgundicos istos ceruos, anamyntas cognominabimus, quoniā non solum cæteris ramis, sed ijs etiam quos amynteras uocant, carent: donec aliud commodius antiquiusue nomen docuerit alius.

In arce generosi Cimbrorum comitis Guilielmi Vuernheri, cornua hæc uidi quorum effigiem pono, nullis præter amynteres ramis: unde monamyntas cognominare licebit, pars supra amynteres brachij longitudine erat, tanquam Cerui ferè adulti. An uerò peculiare aliquod genus hoc Ceruorum sit, & ramos alios nunquam producat: an potius subulo grandis, quantus rarò inueniatur, non facile dixerim. His ego similia domi habeo: sed in alterius tantum cornu parte inferiore, supra adminiculū, ramus paruus est.

TRAGELAPHVS quorundam. Tria dicunt esse Ceruorū genera uenatores nostri (inquit Ge. Fabricius, qui etiam iconem hanc misit) non singulari quidem naturæ discrimine: sed aliquo tamen, nominis, formæ, uirium. Primum illud notum omnibus, diligenter ab authoribus descriptum. Alterum ignotius, quod Græco nomine Tragelaphus dicitur: priore maius, pinguius, tum pilo densius, & colore nigrius: unde GERMANIS à semiusti ligni colore *Brandhitz* nominatur. Hoc in Misenæ saltibus Boëmiae uicinis capitur. Tertium genus quod reliquorum ceruorum more non amittit cornua: hoc castratis accidere ait Plinius. (*Cerui, si, cum per aetatem nondum cornua gerunt, castrantur, non adunt cornua: sed si cornigeri exciduntur, non decidunt cornua, et magnitudine eadē seruantur, Aristot.*) sed & uitio accidere affirmant qui feras apud nos consecretantur. Ceruo enim fuga sitiq; fesso, & flumini se committenti, in ipsoq; anhelitu auidius bibenti, pinguedinem qua abūdat resolui & diffundi aiunt: ex eoq; aut mori eum, aut superstes si sit, cornua ei nūquam decidere. idq; fieri eo maximè tempore, cum ardentissimè fceminā appetit. Hoc genus Cerui proprio nomine ein *Rumierer* appellant. Hæc Fabricius: qui simul etiam eruditissimi uiri Ge. Agricolaë literas ad se mihi communicauit: quibus ille suam de Tragelapho sententiam exponit, his uerbis. Tragelaphus ex Hirco & Ceruo nomen inuenit, nam Hirco quidem instar uidetur esse barbatus, quod ei uilli nigri sint in gutture & in armis longi: Cerui uerò gerit speciem. eo tamen multo est crassior & robustior, ceruinus etiam ipsi color insidet, sed nonnihil nigrescens, ueruntamen suprema dorsi pars cinerea est: uentris, subnigra, non ut Cerui candida: atq; illius uilli circa genitalia nigerrimi sunt. Cæteris non differunt. uterq; est in nostris syluis. Sic ille. Ego in huius Cerui cornibus, apud ciuem quendam nostrum, mucrones siue ramulos supremos (qui bini alioqui plerunq; aut terni spectantur) septenos obseruauit: & eadē parte stipitis latitudinem sex digitorum. inferius autem erant & alij bini rami & adminicula, unde hunc Ceruum palmatum esse, cuius mentionē fecit Capitolinus, suspicabar. Sed plura de Ceruo palmato cum proxima icone dicemus. In Anglia ceruos nigricantes reperiri audio: qui an iidē sint cum illo, cuius effigiem hîc posuimus, non sum adhuc certus. Britannicos à Capitolino nominari coniecerim albos ceruos: nam hoc etiā colore in Anglia haberi aiunt: & Pausanias albos Romæ sibi uisos scribit, (in spectaculis nimirum è Britannia aduectos.) ¶ Tragelaphus eadē est qua Ceruus specie, barba tantum & armorū uillo distans, (*Aristoteles etiam cornibus distinguit,*) nō alibi quàm iuxta Phasin amnem nascens, Plinius, at Diodoro Tragelaphi & bubuli nascuntur in Arabia, exhibitus quidem hîc Ceruus, quamuis circa guttur & armos, uillis tegitur longis, non tamen barbatus uidetur, ut neq; Bellonij Tragelaphus, quē potius Pygargum esse diximus ex Caprarum syluestrium genere. Hunc uerò Ceruum, quoniam cæteris maior est, Achainam cognominemus licet: sic enim ueteres ceruorum maiorum genus ab Achæa Cretę ciuitate nominarunt. Non desunt Grammatici eosdem ceruos *σπαθνοίαις* dici interpretantes, Ceruorum foetus *νέσποι* dicuntur: paulò adultiores *κεμάδες*: postea *ἐλάφοι*.

ἐλαφοι. Fortè uerò etiā
ἀχαιῖναι & ἀραβῖναι dicti
aliquo ætatis, aut spe-
ciei, aut magnitudi-
nis discrimine differ-
runt. grammatici qui-
dem ut ἀχαιῖναι ἐλαφοι
quis sit interpreten-
tur, multum sunt oc-
cupati, Eustathius in
Iliad. θ. Quærendum
autem an eadem ra-
tione Spathinæ cerui
à Grecis dicti cogno-
minatiue sint, qua a-
pud Latinos palma-
ti. quoniā spathe, ut
Pollux testatur, pars
palmae est à qua fru-
ctus dependet: & spa-
thæ instrumēta quæ-
dam, altera parte la-
tiuscula, nominātur:
itē textoria & gladij.
eandem partem Dio-
scorides elaten uoca-
uit: quod nomen etiā
latiori remorum par-
ti tribuitur, quam La-

tini palmulam dicunt. Aliqui Achainen deducunt παρὰ τοῦ ἄγρου: id est, à mœrore: &
interpretantur tristem propter fœtus adhuc paruos & nondum exire ualentes è la-
tibus. quòd si proba hæc deriuatio esset, congrueret cum Germanico Cerui nomi-
ne *Kummerer*, similiter à mœrore dicti, quanquam aliam ob causam, ut dictum est.
¶ Tragelaphum ab Aristotele Hippelaphum dici apparet: ut Raphaëli Volaterra-
no etiam uidetur: quoniam & peregrinum facit, & eadem quæ Plinius Tragelapho
tribuit: barbam nempe, & armos uillosos, & cerui similitudinem tum corporis ma-
gnitudine, tum quòd fœmina in eo genere cornibus caret. Hippardium (inquit) &
Hippelaphus tenui ssimo iubæ ordine à capite ad summos armos crinescunt. pro-
prium Hippelapho uillus, qui eius gutturi modo barbæ dependet. Gerit cornua ut-
runq; excepta fœmina Hippelaphi: & pedes habet bisulcos. Magnitudo Hippela-
phi non dissidet à ceruo. Gignitur apud Arachotas. Et alibi, Satis iubæ summis con-
tinet armis, forma partim equi, partim cerui. Cornua ei Caprae proxima. Sic Aristo-
teles. Cerui quidem similitudinem utriq; in hoc animali uiderunt, tum qui Tragela-
phum uocarunt, id est, Hircoceruum, propter barbam & cornua hircina: tum qui
Hippelaphum, id est, Equiceruum, propter iubam. Volaterranus non rectè (puto,
in Aeliano enim meo non reperio) ex Aeliano citat, Tragelaphum cætera similem
Ceruo esse, barba tantum & armorum uillo propiorem Hirco: quod solus, ni fallor,
Plinius scripsit. Albertus ramosa & ceruinis similia cornua Tragelapho tribuit, sed
sine authore. Recentiores quidam obscuri Pygargum aiunt animal cornutum & bar-
batum esse Hirco instar, minus Ceruo, maius Hirco, simile Hircoceruo, sed longè mi-
nus. Bellonius cum Platycerotem descripsisset, eiusq; cornua magna in ascensu ar-

cis Ambaufij in Gallia spectari dixisset: addit, ibidem etiam alterius bestiae huius generis effigiem uideri in lapide sculptam, cum cornibus ueris, quæ animal uiuum gestauerat, adiunctis, barbatam ibicis instar: quæ forsan Aristotelis Hippolaphus sit. Ergo Cerui species quam hic proponimus, non uidetur esse Tragelaphus: sed Ceruus Achaines aut spathines, Latine forsan palmatus. Grammatici Ceraften, Ceruū interpretantur, magnis præditum cornibus: sed non puto authorum quenquam absolute hoc uocabulo uti. nos apud Pollucem *κεράσιον* inter epitheta Cerui pro cornuto legimus. *κερ' ὄρνις* quidem accipi nihil prohibet.

GERMAN. Brandhirz.

Caput hoc Io. Caius in Anglia depictum ad me dedit. Videtur autem (inquit) eius animalis esse, quod Iulius Capitolinus Ceruum palmatum ex argumēto uocat. Eius si non est, alicuius ex genere Platycerotum fuerit. Verum quod cornua hæc aut æquant aut superant & longitudine & crassitudine ceruina, & latitudine excedunt Platycerotis cornua, consonum est corpus animalis Cerui potius, quam Platycerotis simile esse. Hæc ille. Ego Ceruos palmatos, quorum solus Capitolinus meminit, aliquando esse coniiciebā quos uulgo Damas uocāt, (aliæ enim sunt ueterum seu Plinij Damæ,) Græci Dorcades platycerotes, nā cum platycerotes Cerui (Ceruis quidē Oppianus adnumerat) Latinum

nomen aliud non habeant, & cornua eorum (ut Plinius scribit) natura in palmas finxerit, digitosq̃ emiserit ex ijs, Cerui palmati meritò appellari poterunt. Tragelaphus etiam quorundam de quo proximè retrò dictum est, cum summa cornua lata, & ueluti digitata habeat, & à Græcis (ut coniicio) *ααβίνος* cognominetur, spatha autē arboris palmæ pars quædam est (unde & alijs quibusdā in latitudinem ex angusto diffusis nomen) Cerui palmati nomine dignus uidetur: sicuti & Tarandus siue Scythicus ceruus, de quo sensisse uidetur Cæsar lib. 6. de bello Gallico, cum scribit: Est (in Hercynia sylua) bos cerui figura, cuius à media fronte inter aures unum cornu (*falsus est: sunt enim bina*) existit, excelsius magisq̃ directum his, quæ nobis nota sunt cornibus. ab eius summo sicut palmæ ramiq̃ latè diffunduntur. Præ cæteris tamen exhibita nobis à Caio cornua Cerui palmati per excellentiam dicendi esse uidentur: non enim superiore solum parte palmata sunt, ut Achainæ & Platycerotis: sed ramis omnibus, nempe tribus, similiter: sicut & Tarandi ferè, cuius cornibus paulò post exhibendis, qui hæc contulerit, cognationem aliquam esse animaduertet.

GERMAN. Ein gehörn eins frömbden gewilds / welches contrafactur mir vñ Engelland zugeschickt ist: von der art der Hirzen / dem Kenner ähnlich / &c.

CAPREA, Capreolus & Dorcas, tria nomina animal unum denotant, quanquam non indocti quidam, inter quos etiam Scaliger omnis doctrinæ exemplar, Capream à Capreolo distinguunt: ita ut hic sit qui Italice etiamnum Capriolo dicitur, Gallicè Cheureul,

Cheureul, cornibus ramosis: Caprea uerò, Capra sylvestris alpina, quam Plinius priuatim Rupicapram dixit. quod nomen Scaliger cōmune facit ad Capream suam & Ibicem, sed sine authore. Plinius certè Capreis cornua ramosa esse tradit, sed parua, nec decidua: (ego uerò non soli ceruo, ut Aristoteles tradit,) sed etiam cæteris quorū cornua sint ramosa, decidere puto omnibus. Idem tamen ubi Aristoteles Capras syluestres in Africa reperiri negat, Capreas (simpliciter) interpretatur, oblitus nimirū fui: alibi quidem *πρῶτα* uidetur Capream interpretari. Martialis etiam cum canit: Pendentem summa Capream de rupe uidebis: Casuram speres, decipit illa canes, de Rupicapra sentire uidetur. Ego omnino inter Capream & Capreolum, non aliam quā uel ætatis, uel sexus differentiam, si propriè loquamur, admiserim. nam apud Græcos etiam inter Dorcem, Dorcum, Dorcadem, Dorconem, Dorcadium, & Dorcalidem nihil interest, apud Strabonem Zorces pro Dorces leguntur, nisi uitium sit in exemplari, Hermolaus. Plinius modò Capræ Latino nomine utitur, modò Dorcadis Græco, sicut & alij quidam Latini scriptores, tanquam nullum apud Latinos uocabulum ei responderet. Græcè legitur etiam *ἰνυρῆ*, *ἰνυρῆς*, & *ἰνυρῶς* pro capreolo: quanuis aliqui Hinnulos aut Capras syluestres interpretentur. Capreolus quidem Hinnulo similis est: quare & Germani aliqui utrunq; *Keech* appellando non distinguunt. Sic *πρόκα* (*πρόκα*) etiam alij Ceruū tenerū, id est, Hinnulū interpretantur, alij Dorcadū speciem. Gaza Damā, (aliubi uerò *δῶκα*, Damam.) Idem & Hermolaus Dorcadem Capream. Aristoteles Ceruo & *πρόκα* fel negat: & sanguinem eorum non spissari ait: Plinius utrunq; de Ceruo & Caprea (*corrupti codices Capram habent*) scribit. Archilochus *πρόκα* pro Ceruo dixit, Eustathio teste. Similiter & *κευρό* & Hinnulum

Alia icon utrunq; Capreolorum sexum representans.

aut Dorcadem interpretatur, sed *καπρὸς* Libyca Aeliani ab utroq; differt, sicut & Dorcas Libyca.

GRAECIS hodie Zarchadion.

ITALICE Capriolo uel Cauriolo.

HISPAN. Zorlito, Cabroncillo montés.

GALLICE Chieureau, uel Cheureul, uel Cheureul sauvage.

GERMANICE Kech/oder Kechbock/vnd das weyble Kechgeiß.

Cornua hæc uidi nuper apud generosum Cimbrorum comitem Guilielmum Vuernherum, qui ea Capreoli foeminae fuisse (cum foeminae cornutorum, quorum ramosa sunt cornua, sine cornibus esse soleant) asserebat.

De Pygargo.

Pygargi figura.

Frankfurti edita, in tractu.

et c.

*uide in historia Animalium.
de Quadrupedibus. f. 302.*

GERMANICE Eingehörn von einer Kechgeiß / die ich gesehen hab in dem schlossz des wolgebornen herren / herr Wilhelm Wernhers Graue zu Zimbern/zc.

Platyceros, ut Plinius nominat: Oppiano Euryceros. Poterit & cum substantiuo sui generis Ceruus platyceros, uel Caprea aut Dorcas platyceros nominari. Dama recentiorum. nam de ueterum & Plinij Dama supra diximus. Fortè etiam Ceruus palmatus Iulij Capitolini: sed alios quoque palmatos Ceruos indicauimus supra. Gasa ex Aristotele Próca uertit Damam, platycerotem nimirum intelligens, non ueterum Damam. In Samothrace Caprae sunt ferae, quas Latine Rotas appellant, Varro: Hermolaus legit quas Platycerotas appellant. sed Strepsicerotes potius Capris feris adnumerandae sunt, Platycerotes Ceruis. ¶ Nos plura de Platycerote scripsimus, libro primo De animalibus pag. 335. & rursus in Appendice, pag. 11.

¶ *Pygarg*

Ῥεῖνα Damā docti putant omnes. alij acutiores sibi uisi, malunt esse Platycerotem: quia hic sit Ceruo similior, & in insula Proconneso frequens, quæ uocata sit etiam Elaphonnesus, Scaliger.

GRAECI hodie Platogni uocant, Bellonius.

ITALI Daino uel Danio.

GALLI Dain uel Daim.

GERMAN. Dam/Dāmlin/Damhitz.

Hanc effigiem tanquam animantis è qua moschus preciosissimum odoramentum habetur, Antonius Musa Brasauolus ad nos misit Ferraria: quā licet absq̃ cornibus, cornutis inferere mox post Capreas uolui, quoniam etsi in animali è quo Moschus habetur describendo auctores uariant, pleriq̃ tamen cornutum faciunt, & Caprearum generi adscribunt. Gazella illa uel Caprea Moschi quam Bellonius Cairi sibi

E ij

uifam describit, omnino alia uidetur, Lege quæ scripsimus lib. 1. De animalibus, & in Appendice.

ITALICE Capriolo del musco.

GALLICE Cheureul du musc.

GERMAN. Bisemthierle oder Bisemreech.

ALCE, ἄλκη Pausaniæ, Cæsar Alces numero plur. dixit, tanquam à recto Alx. Est autem omnino id animal, quod *Elend* Germani uocant, alij *Elend* uel *Elch* uel *Elg*/ quæ duo postrema ad Alcis aut Alces uocabulum propius accedunt: Iulij Cæsaris quidem descriptio ei non conuenit: sed neq; ulli alteri animali crura sine iunctura habere: & nihil mirum est Cæsarem ex auditu falsa quædã scripsisse. A Polonis & Moschis Los uocatur, quasi Alx, literis trãspõsitis. Nec aliud in Hercynia aut alijs ad Septentrionem syluis reperitur animal, quod Alce ueterum esse possit. Cornua in hoc genere (inquit Pausanias) mares habent, sceminae carent. quod indicio est, naturam ueluti ceruorum esse cornibus, solidam nimirum, & quotannis ea decidere. An uerò in supercilijs Elendi nostri cornua sint, nondum habeo quod affirmem. ea quidem huius animalis icon, quam à lo. Pontano: & altera quã à lo. Kentmano, doctissimis medicis accepi (utraq; ad uiuũ facta, & accuratius quàm quæ hîc exhibetur,) in fronte huius animantis cornua collocât. Magnitudo etiam & species huic nostræ fauent. est enim Alce Pausaniæ specie inter Ceruum & Camelum. & nostra Alce, quam Equicervam

quicervā Albertus nominat, Equo similis est, sed altior. Generosus & illustris in regno Poloniae uir Io. Bonerus de Balicze, &c. non po-

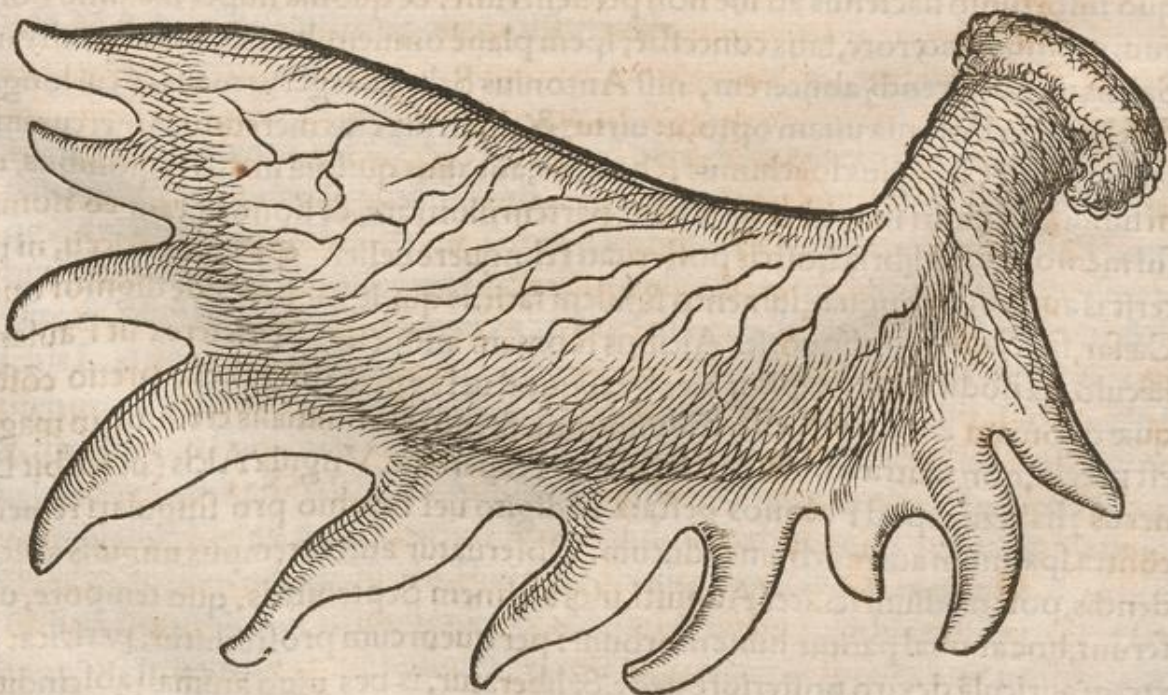
Alces icon, qualem olim à pictore quodam accepi, non optima ut audio: cornuum pictura separatim subiicitur. Meliorem ponam in fine huius libri.

liticæ tantum administrationis, sed uariarum insuper naturalium rerum peritus, de Alce ita ad me scripsit: Mitto tibi Gesnere Cornua Alcis, talia ut uix pulchriora possint reperiri: & frustum ungulæ. ego enim pedem integrum (*integram tibiam nuper mihi donauit Augustæ Christophorus Vuirfungus, uir doctrina & pietate eximius, præstantissimi medici Philippi parens: & dum hæc scribo alteram longè maximam è Vilna Lithuania ab Antonio Schnebergero meo accepi*) unā cū ungulis seruo, de fera quā ego ipse in uenationibus Lithuanicis (præsentē serenissimo Sigismundo Augusto secundo rege Poloniae) uno uenabuli ictu mirandæ magnitudinis confeci, est enim ut uastæ magnitudinis ita mollis ad uulnera, & impatiens: nec aliud periculum uenatori, nisi is à fronte & non à latere impetat. fortissimo enim ictu anterioris pedis tanquam telo traiecit uenatorem. Eius magnitudo ferè duos ceruos adæquat: sicut ex pede integro iudicari facillè potest. Verùm hæc & alia quæ ad me dono mittebat, nescio quo infortunio hætenus ad me non peruenierunt: & quoniā nuper maximo bonorum omnium mœrore, fatis concessit, spem planè omnem hæc & huiusmodi rara è Sarmatia acquirendi abijcerem, nisi Antonius Schnebergerus meus, (cui longam & felicem in Polonia uitam opto, ut uirtus & doctrina eius merentur,) mei curam susciperet: aut Georgius Ioachimus Rhæticus, aut alius quispiā in illis regionibus, mihi simul gratificari simul, Naturæ hanc partem illustrare, & honorificam eo nomine sui memoriam in libris nostris posteritati relinquere uellet. ¶ Plinius Alcen, ni proceritas aurium distinguat, iumento similem facit: is quidē hac in re fide dignior quàm Cæsar, spectatis iam aliquoties Alcibus Romam adductis. Præterea ut Pausaniæ sæculo, ita hodieq; rarò capitur hæc fera: quod uel ex pedis ungulæ uel pretio cōstat: quæ quoniam amuletum esse cōuulsionum & morbi comitialis creditur, in magno est pretio, non tanti æstimanda si frequenter caperetur. Ungula Alcis (ut scribit Bonerus) habetur apud Polonos gestata in digito uel brachio pro singulari remedio contra spasmus aut morbum caducum. Obseruatur autem tempus ungulis abscindendis, post medium scilicet Augusti, usq; ad finem Septembris. quo tempore, ut asserunt, hoc animal patitur hunc morbum: per quem cum proster nitur, perfricat dextram auriculā dextro posteriore pede, & liberatur, is pes uiuo animali abscinditur, & ungula detracta seruatur pro certissimo horum morborum remedio: quod utrū

superstitioni an rationi naturali adscribendum sit, relinquo aliorum iudicio. Hæc ille. Velocitas etiam animalis, ut rarius capiatur in causa est, & loca sylvarum uasta desertaque quæ incolit. Hæc omnia animal *Elend* dictum, ut Alcen esse credam, mihi persuadent. Sed adhuc obijcit quidam Iul. Cæsaris uerba: Harum est cõsimilis Capris figura, & uarietas pellium: crura sine nodis articulisque. Mirum uerò cur non cornibus etiã mutilas esse Alces ex eiusdem uerbis obijciat, atqui Pausanias cornutas fecit, cui maior fides, eius enim sæculo regiones ubi hæ feræ capiuntur, Romanis subiectæ erant: & ipsæ in Romanorum spectaculis aliquoties uisæ. Fieri quidem potest ut Cæsari Alcen aliquis descriperit, qui eam nondum adultam, & uel adhuc sine cornibus, uel ijs nuper amissis uiderit, Paruas enim adhuc Alces, Capris (Capreisue) similes ferè putarim, caudæ præsertim breuitate, & barba, ac pellium uarietate. (Si Capris legas, similitudo erit in barba: sed Capreis legendum suadet uarietas pellium.) Hoc etiam uerisimile est, in unam feram ab imperitis relata, quæ ad diuersas pertinebant: uel contrà interdum. Pausanias Alcen marem cornua in supercilijs habere scribit. Cæsar feræ in Hercynia sylua innominatæ id attribuit: Est Bos (inquit) Cerui figura, cuius à media fronte inter aures unum cornu existit, excelsius magisque directum his quæ nobis nota sunt cornibus, ab eius summo sicut palmæ ramique latè diffunduntur. Eadem est fœminæ marisque natura, eadem forma magnitudoque cornuū. His uerbis Tarandum seu Rangiferum feram insinuat, quod ad cornuum figuram, fortassis etiam sitū. At unicornæ animal in Europa (ni fallor præter Capras quasdam feras in Carpatho monte, si uera est fama) nullum inuenitur: & cum ceruina specie animal sit, fœminas quoque cornibus, ijsque forma & magnitudine nō aliter quàm mares, armari, uix mihi uerisimile sit. Plinius Alcen & Machlin distinguit: hæc illi similem faciens, sed nullo suffraginū flexu &c. Alci igitur Plinius articulos tribuit, Cæsar negat, an habet quidem tum Alce, tum Machlis, (ut cunctæ animantes quibus pedes sunt.) sed propter nimiam uelocitatem uel habere, uel flectere eos non satis apparet. Sed hæc an alia causa sit huius falsæ persuasionis, uiri docti, quibus animal ipsum eiusque gressum aut cursum aspicere datum fuerit, obseruabunt. Quod uerò addit Plinius Machlin uelocissimam esse, & labrū ei superius prægrande, in Scandinauia notam esse, hæc etiam Alci conueniunt: ut eam à Machlide non rectè distinxisse uideatur, præsertim cum apud nullum alium authorem Machlis nomen legatur.

GERM. *Elend/Elend/Elch/Elg.*

Cornu Alces, quale pictum olim amicus misit.

Eiusdem

Eiusdem, ut uidetur, effigies alia, ad cornu quod domi meæ habeo, delineata, longitudo eius dici non potest, propter situm partium eius distortum, latitudo decem ferè digitorum est, si à mucrone longissimo ad partem oppositam metiaris. Est autem mucro longissimus, digitorum 15, breuissimus, septem. Principium siue radix cuti proxima

qua enascitur, paulò crassiore est ambitu quàm manus mea amplecti queat. Cornu totum bipartitum uidetur, ut icon præ se fert: coniicio autem latere sinistro ferè additum fuisse, quoniam partes ferè omnes introrsum uergunt, si ita colloces, ut pars altera, quæ tribus mucronibus distinguitur antrorsum spectet. Totum est solidum. Pondere librarum medicinalium 15.

Hippelaphus Aristotelis, ut Io. Caio Anglo uidetur: à quo & iconem, & descriptionē, quam subiiciam, accepi. ¶ Noruegia (inquit) in nostrā Britannia animal quoddam transmisit, sui quidem generis, sed mixtæ formæ. Nam corpore compacto, crure longo atq; gracili, ungula bifida, cauda breui, ceruū esse diceret: capite & aure mulum, cornu dorcadem, labro superiori propenso alcē ferè, iuba equum, nisi quòd tenuior & erectior ea est quàm equi. Peculiariter habet ab armis ad caudam per omnē spinæ longitudinē pilum eleuatū leuiter, aruncū sub fauce promissum, & in eo palear pendulum, pilum per artus longiusculum obliquo ascensu, collum breuius quàm pro corporis modo. Eam ob rem cum uel herbam carpit, uel panem proiectum tollit, uel potum ex uase aut uado sumit, in genua procumbit. Cornua in hoc genere mari tantum, non è summo capite erecta, sed è medio ferè capite ex utroq; latere paulò supra oculū enata, & in latus exporrecta, aspera & tuberosa ut ceruis, nusquā læuia, nisi in summis processuū fastigijs, & qua decurrunt uenæ, ad tegumentū uillosum in teneitudine nutriendum per longitudinem productæ. Minus tamen aspera sunt à primo processu ad secundum in anteriori parte, & rugis potius quàm tuberculis conspicua. Eadem ad dimidiam sui longitudinem, recta tendunt, inde, in sublime sensim recuruantur. Vtrūq; processus tantum tres facit, quorum humiliores bini in aduersum spectant, sublimiores singuli cœlum. Euenire tamen solet, ut uel inopia pabuli, uel morbo, (ut custodes retulerunt & ipse uidi,) sinistrum cornu duos tantū exigat processus. Longa ea sunt pedem Romanū unum cum semisse, & digitū unum cum semisse. Crassa ad radicem, palmos Romanos duos integros. Summus unius cornu processus, distat à summo alterius, ped. Romanis tribus, & digit. tribus: ut & infimus ab infimo, pedibus duobus. Metior à fastigijs. Colore sunt & densitate substantiæ, ceruinis quàm simillima. Pendunt unà cum sicca, dimidiata, rupta, & spongiosa fronte, libras quinq; cum semisse & uncia dimidio. Cum libram dico, uncias sedes

cim intelligo. Decidunt quotannis ut ceruis, aprili mense. Caua enim nō sunt. Fron-
 tis spacium inter cornua, palmorum duorum Romanorū cum semisse est. Eminens
 caluæ pars, quæ inter cornua est, à posteriori parte caua est. In ea cauitate cerebrum
 erat positum, descenditq; ea ad mediam oculorum regionem. Eam in sceletō a & b
 literæ (*In pictura nostra hæc literæ per incuriam omisse sunt*) indicant. Dens ut ceruis,
 sed equino maior, & in maxillaribus per interiores sulcos, sed summa sua parte, den-
 tculus acutus assurgit, ne quid eò cibi inconfectum delabatur. Colore id animal est
 per adolescentiam, murino aut asinino: per prouectam ætatem, fusco, sed magis per
 extremas totius corporis margines: pilo leuissimo, cruris maximè, nisi sub uentre, in
 intimo & summo crure, imò & supremo collo, pectore, armo, atq; spina. Proceritate
 est, duodeuiginti palmorum uulgarium & digitorum trium. Multò uelocius equo
 est. Fœmina singulos peperit in Britannia: aiunt tamē geminos parere. Caro illi ni-
 gra est, & fibra crassa atq; longa uti bubus: præparata tamen ut ceruina, atq; in furno
 cocta, in cibo ceruina est suauior. Vescitur herba, sed rariùs apud nos, eo credo inge-
 nio quo equi, qui cum panem possunt, scenum nolunt, folio, cortice ex arbore, pane
 & auena lubentius. Priora uel ad triginta palmos uulgares excelsa, naturali corporis
 positura carpit. Si quid sit eò excelsius quod affectat, erigit se in posteriores pedes, &
 prioribus in arborem aut maceriem innixum, ut solent capræ, uel supra fidem exten-
 ta ore detruncat: tanta est animalis proceritas & altitudo. Bibit aquam, bibit & alam
 ceu ceruissiam auidissimè pariter & copiosissime, idq; sine ebrietate. Sunt qui uinum
 dedere, sed id si prolixius hauserit, imitatur uitium ebrietatis. Placidissimum animal
 est, si cicuretur: alioqui ferox admodum, & humanum genus persequens, si non aspe-
 ctu, at odore, quo maximè pollet & cane certius. Quamobrem qui per uiuaria regia
 illi præficiebatur, singulis annis ferra dissecabat cornua. Quem comprehendit, calci-
 bus deturbat, & si eques est, etiam equum. Quem non ante conspectum odore præ-
 senferit,

senferit, uoce prodiit propemodū clarè grunniētis suis. Orbū sua scēmina, mulieres ualdē affectat, & quasi sexum nosset, pudendū denudat. Id habet instar ceruini. Ungulam eius aduersus morbum caducū ualere creditur. Hoc animal Noruegia *Elend* & *Elte* nominat, si benè externa uocabula nostri sonant. Equidē Hippelaphū, seu equiceruum cum Aristotele & Alberto Magno dicerem. Hic enim muli caput atq̃ aures habere dicit equiceruū. Ille iubam tenuem à capite ad armos protensam, aruncum peculiarem à gutture pendulum, & dorcadis cornua gestare scribit Hippelaphum. Alcem esse non putem: cum Alci nec crura flexa, sed rigida, nec cornua his similia, nec in armis iuba sit apud ueteres authores, si bene memini. Minus Hippardium crediderim, cum præsertim scēmina cornibus careat, & mari aruncus sit: quæ in Hippardium non cadunt. Tragelaphum esse dicere, uetant & dorcadis cornua, & muli caput. Adiungam ueram imaginem, & seorsum capitis sceleton unā cum suturis, ut erant naturaliter, quò certius quæ ad caput pertinent cernantur omnia. Hæc omnia Caius. Apparet autem omnino animal hoc Alces esse speciem, eandem per omnia illi quam nos exhibuimus, exceptis tantum cornibus: quæ certè Dorcadis seu capreoli in Alcium genere inueniri ab alio nemine hætenus cognouerā. nam Alce nostra, quæ similiter à Noruegis *Elent* uel *Elte* nominatur, semper magna & lata admodū (qualia pinximus & uidimus ipsi, & Albertus q̃q̃ describit) cornua gerit: ut testes oculati non pauci mihi asseruerunt. & ex Prussia Poloniaq̃, ubi capiuntur, depictas icones cum eiusmodi cornibus miserunt amici, Io. Kentmanus, Io. Pontanus, & Ant. Schnerbergerus, omnes medici doctissimi. Aristoteles quidem hystoriae lib. 2. cap. 2. dorcadis cornua Hippelapho tribuit, id est, capreæ: & iubam in summis armis, & in capite descendentem tenuem: animal bisulcum esse dicit, non maius ceruo: scēminam cornibus carere. proprium ei quòd barbam gutturi annexam habeat. nasci apud Arachotos (est autem Arachosia regio maioris Asiae, in qua Alexandria & Arachotos ciuitates sunt) ubi etiam Boues feri inueniantur. Quæ omnia uidentur Alce nostræ conuenire, nisi quòd Ceruo multo maior est, duplo plerūq̃: & cornua non dorcadis simpliciter, sed eius quæ platyceros cognominatur, quanuis adminiculis (quæ uocant) caret, longè maioribus, &c. Quare duplex, opinor, Hippelaphus fuerit: unus uidelicet Alce nostra cornibus latis: alter uerò, Hippelaphus Aristotelis seu Arachosius, cornibus dorcadis, qui apud Noruegos etiam reperitur, eadem magnitudine qua Alce nostra platyceros: quanquā Aristoteles apud Arachotos Ceruo magnitudine parem esse dixit, siue deceptus, siue quòd reuera illic minor nascatur. duæ unius generis proximæ species: utraq̃ inter equum & ceruum ferè ambigente natura: barba non à mento, ut cæteris, sed à larynge (id est gutture) dependente. Equiceruus noster, inquit Albertus, cicuratur etiam ad equitandi usum. tantundem enim uno die spaci, quantum Equus triduo perficit. An Hippelaphus Caisæ coelo uictuq̃ mutato, etiam cornua mutauit? Videtur autem idem Tragelaphus ab alijs dictus, qui ab Aristotele Hippelaphus. Vide quæ notauimus supra in Tragelapho quorundam, cui cornua ceruina. ¶ Alces audio Rigæ in Liuania nutrirī in domibus, & per uicos urbis cicures obambulare.

TARANDVS ueteribus Græcis. Recentioribus Latinis, ut Alberto Magno Rangifer, alijs Raingus, uocabulis à Germanico aut Scythico detortis, ut fortè etiā Tarandi nomen: quoniam aliam eius originem aut significationem non uidemus. Idem animal Ceruum Scythicum appellauerim. De eodem etiam Iulius Cæsar fortè intellexit libro 6. belli Gallici his uerbis scribens: Est (in Hercynia sylua Germaniæ) Bos Cerui figura: cuius à media fronte inter aures unum cornu existit, excelsius magisq̃ directum his quæ nobis nota sunt cornibus, ab eius summo sicut palmæ ramiq̃ latè diffunduntur. eadem est scēminæ marisq̃ natura: eadem forma magnitudoq̃ cornuum, Petrus Gillius hoc loco non rectè legit: Est Bison in Hercynia sylua, &c.

Tarandi seu Rangiferi effigies uera.

Ego planè Rangiferum à Cæsare descriptū puto, sed parum rectè ut etiā Alcen, est enim Rangifer ueluti Bos quidam, Cerui figura, huius enim cornua gerit, magnitudine uerò superior ad Bouem accedit; & cicuratus etiā mulgetur. Cornua bina (non unum ut ipse scribit) excelliora cæteris quæ nobis nota sunt cornibus supra caput erigit, quæ in summo palmata & ramis uel mucronibus aliquot tanquam digitis diffusa sunt. An uerò etiam fœminæ huius generis cornutæ sint, nondum mihi constat. opinor autem fœminas omnes, quorum mares ramosa habent cornua, cornibus carere, nisi rarissimè forsan præter naturam aliter eueniat. Quòd si à Rangifero discesseris, nullum aliud animal in remotis Hercyniæ syluæ saltibus reperiās, cui Cæsaris uerba conueniant. Tarando (inquit Solinus) magnitudo quæ Boui est: caput maius ceruino, nec absimile: cornua ramosa, ungula bifida, &c. In Scythia Ceruos ita cicurari, ut equitandos se præbeant, ueteres quidam & recentiores prodiderunt, de Rangiferis proculdubio fama accepta. Quamobrem Ceruum Scythicum rectè cognominābimus; & si libuerit, etiam palmati cognomen addemus, ut Ceruum Scythicum palmatum dicamus, propter cornuū speciem. Sed de Ceruo palmato plura superius indicauimus. De Rangifero etiam accipiendum puto quod Io. Boëmus scribit, in Polonia Equum syluestre ceruino cornu reperiiri, & sanè posset Hippelaphus dici, nō indigniùs quàm Alcen Albertus sic nominat. sed alius Solini Hippelaphus est, ut

est, ut in Alce docui. ¶ Rangifer (inquit Albertus) reperitur in regionibus ad Septentrionem uersus Polum Arcticū sitis, ut Noruegia, Suecia & alijs. Dicitur autem Rangifer, quasi Ramifer, tres enim ordines cornuum gerit in capite, ita ut in singulis bina sint cornua, & caput eius uirgultis (*alias uirgulis*) circūpositum uideatur. Ex his duo cæteris maiora sunt, in loco cornuum cerui, quæ ad perfectam magnitudinē augentur, adeo ut quinque cubitorum mensuram aliquando attingant, & ramis conspiciantur uiginti quinque. Duo etiam in medio capitis, lata ut Damarum habentur, mutilis & breuibus ramis mucronata. Denique alia in fronte antrorsum uersa, ossibus similiora, quibus in pugna potissimum utitur. Hæc ille. Videtur autem tres cornuum ordines fecisse hoc modo, ut primum ordinē faciant cornua ipsa quæ in sublime porriguntur, in quorum medio rami seu mucrones parui spectantur, superius autem palmæ mucronatæ. Secundi uerò ordinis sint rami maiores, proximè supra amynteres (seu adminicula ut in ceruis nominant) positi. Tertijs denique, amynteres ipsi, quibus præcipuè pugnat, uti etiam Cerui. ¶ Lappi siue Lappones Equorū loco utuntur animalibus, quæ Raingi suo sermone uocant, quibus magnitudo & color asini est, pilus hirsutus, ungulæ bifidæ, forma atque cornua ceruorum, sed cornua lanugine quadam obducuntur, eadem tenuiora, longiora, & ramis rarioribus quàm ceruina sunt: Damianus à Goës & Munsterus. Gregarium est animal, cicuratum triginta miliaria Germanica uno die emetitur. Per niuem Equis celerius currit. In Scandinauia metallis præfecti quadringētos aut quingentos Rangiferos alere solent ad uehicula, currus, traheas quoque ualde onustas, & equitandi usum. Mulgentur etiam, & omne genus lactarij operis ex ipsorum lacte conficitur. In eadem regione Tengillus Scrichinnorum rex equitatum habet Rangiferis insidentem: & uincit interdum Helolandia regem Argrimum, cuius equites Equis utuntur: Olaus Magnus. ¶ Ex Antonij Schnebergeri Tigurini, doctissimi in Polonia medici ad me literis: Ex magnifico quodam uiro, qui olim legatione ad regem Sueciæ functus est, & Moscouita quodam, de Rangifero hæc cognoui: animal esse gemino cornu, ceruini instar, sed magis ramoso, (*ramos intelligo mucrones ramorum propriè dictorum: nam ramos ipsos rariores quàm ceruus habet,*) ramis introrsum cōuersis, maiore, candidiore, fragili & cauernoso, in rupibus Lapporum degere: non feræ, sed placidæ naturæ, mulgeri, triginta aut amplius miliaria uno die conficere, pabulū cū eo uehi non opus esse, quod sub niue quærat radices quibus uescatur: & maiori ex parte musco piceastri (quam *Forthen* Germani dicunt) uiuat. Ungulam bisulcam habere, acutam & ualidam ac si ferrea esset: ideoque in glacie uelocissimum esse, liberè ad pastum dimitti ac facillimè reduci. Moschouita addebat in magnis campis circiter centū aut ducētos greges integros Rangiferorū reperiri, gramine saltem uesci: eandemque rationē ipsis utendi ad uecturā exponebat, cuius uir illustris, Sigismundus Liber Baro in *Herberstein* meminit in Cōmentarijs Moschouiticarum rerum. Pellem eius ostendebat undique albam, nisi quod parum in dorso glauca erat. In oppido Bietz ecclesiastes quidā idemque medicus, narrauit mihi in Massouia Rangiferos ad quadraginta tantū adhuc superesse: eosque ita cicures, ut inter alia armenta pascantur. Hæc ille. Sunt qui Ceruo minorem esse dicant Rangiferum, & Asello conferant, uehiculi quod trahit fundū triangulum & carinatum fabricari solere, ut ita cōmodius sit ad fulcandum iter, non ferre calorem, in Bohemiam adductum uiuere non potuisse, Lappum qui adduxerat

sub finem Decembris, nunquā se maiorem coeli caloris uim sensisse testatū. Cornua huius quadrupedis Bernæ in curia uisuntur. nos etiam Augustæ in ædibus amplissimi uiri Ge. Fuggeri uidimus. **GALLICE** Rangier, Ranglier.

GERMANICE Rein/Keen/Keyner/Rainger/Reinsthier. Wirt mit grossen scharen gefunden in Norwegen vnd anstossenden lande: auch in Massouia/welches ist ein gegne im künigrych Poland/aber zu vnserer zeyt vast wenig. Ich halt daß kein nam ein Teütschen vrsprung habe von dem rennen har: daß diß thier ist also schnäll/daß es eins tags vff xxx. Teütscher meylen lousen mag/te.

POLO NICE Kenscheron.

RHINOCEROS, uel Taurus Aethiopicus Pausania: nam alij sunt Aethiopici illi tauri, quorū Plinius & Aelianus minerunt. Rhinocerotis nomen Græcum in linguis alijs plerisq; seruatur. Latine dici posset Naricornis. ¶ Rhinocerotis eius picturā uidimus, cuius cadauer ē naufragio eiectum est in Tyrrenum litus. Capite est suillo, tergore munitus scutulato. cornu gemino, altero pusillo in fronte, altero in nare robustissimo, quo audacissime pugnatac uincit Elephantum, Scaliger. Indorū lingua hoc animal Sandabenamet uocat. ¶ Rhinoceros magnitudine par est Equo fluuiatili.

Degit autē iuxta Nilum, ab Oceano ascendens: & cum apud Indos Bouis nomine dicatur, apud Nilū nominatur Rhinoceros, Scriptor Græcus recentior innominatus. Oppianus hoc animal Oryge non multo maius esse scribit. Strabo magnitudinē Tauri ei tribuit. Plinius Elephantū longitudine propē parem facit: alij uel parem, uel paulo longiorem, humiliorē tamen, & breuioribus cruribus. ¶ Pictura quā exhibeo, Alberti Dureri est, quā clariss. ille pictor Rhinocerotē Emanieli Lusitanie regi anno Salutis 1515. ē Cambaia Indię regione Vlysbonā aduectum, perpulchrē expressit.

G R M. Ein groß frömmd thier vß India/mit einem kleinen hörnle/vß dem halß oben: vnd einem anderen starcken horn vß der nasen/mit welchem er fräsenlich wider den Heltanten streyt/reysß im den Bauch auf/vnd überwindet in. Mag ein Nasshorn genest werden.

BLEPHAS Græcum uocabulum, Latinis etiā receptum est, dicitur & Elephantus à Cicerone

ac alijs bonis authoribus. Barrus, ut Grammatici quidam annotant, lingua Sabina Elephas dicitur: unde & ebur appellatum putat Seruius, tanquam ē Barro. Barrire etiam Elephanti dicitur à sono, ut Festus scribit, per onomatopœiam. Elephantes Italia in Lucanis primum bello Epirotico uidit, & Boues Lucas inde dixit, Plinius & Solinus. Amat insani Bellua Ponti, Lucius boues, Seneca in Hippolyto.

GALL. Elephant.

ITAL. Leofante.

GERMAN. Hefant.

MONOCEROS, hoc est, Vnicornis à recentioribus nominatur, ut subaudiat, fera, bestia, aut quadrupes: quod ab antiquioribus Asinus uel Onager uel Equus Indicus appellatur. ab Indis Cartazonus, ut Aelianus tradit. Quod si quis Hippelaphū Indicū nominare uoluerit, non fecerit absurdè, propter similitudinem ad utrumque animal: quanquam aliud est Hippelaphus Aristotelis.

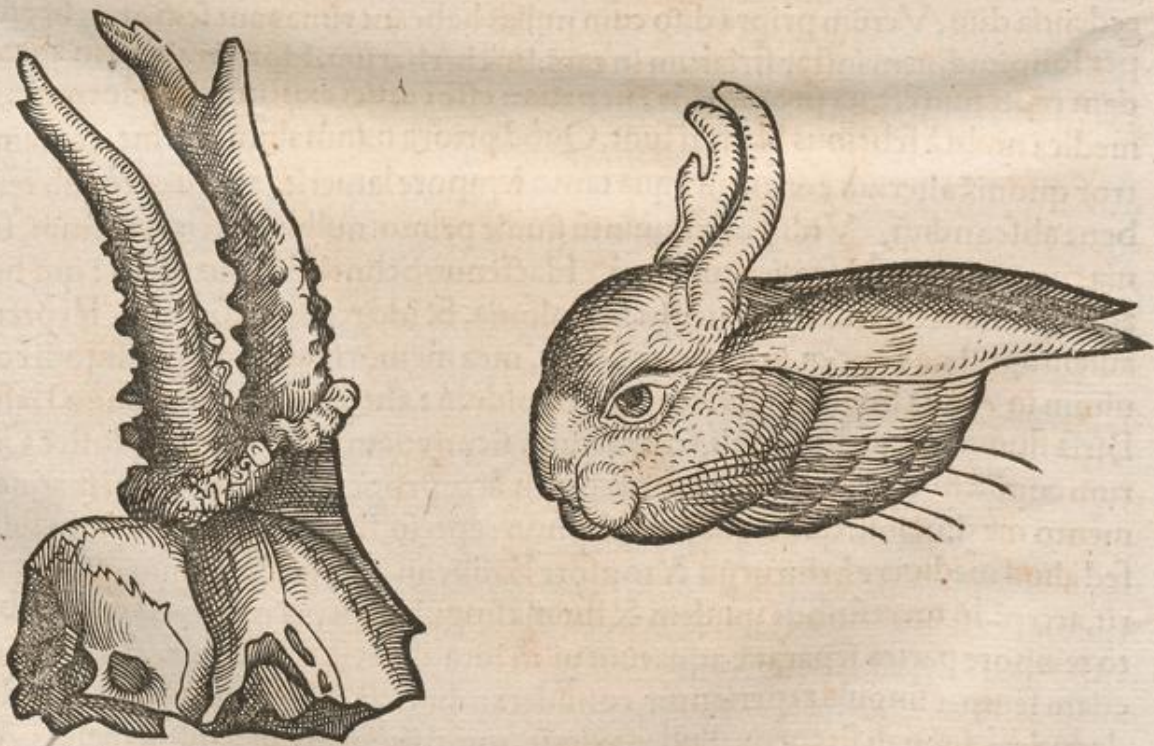
Orsei Indi uenantur asperrimam feram monocerotem, reliquo corpore equo simile, capite ceruo, pedibus elephanto, cauda apro, mugitu graui, uno cornu nigro, &c. Plinius: qui Rhinocerotis quædam, Monocerotis attribueret uidetur, & in unam descriptionem feras diuersas confundere. Authores certè & ueteres & recentiores in describenda hac fera uariant: ita tamē ut omnes de eodem animali sentire uideantur. Color quidem cornu, & fortè etiam corporis, non conuenit: siue reuera, siue quia à scriptoribus erratum est. Sed color speciem aliam non facit. Maius expedium differentia discrimen fuerit. nam Aristotelis Asinus Indicus solipes est: nostra uerò icon (talis, qualis à pictoribus hodie pingitur, certi quidē nihil de ea habeo) animal ostendit bifuleum. Solinus & alij pedes Elephanti ei attribuunt. Ludouicus Romanus patritius unicornem animal Mechæ (quod Arabiæ oppidum est, sepulchro Mahometis insigne) se uidisse scribit, ungulis anteriorum (quasi non similes etiam posteriorum sint) pedum bifidis, caprinos pedes fermè referentibus. ¶ Monocerotis figuram (inquit Scaliger) ex Vartomani facetissima narratione adscribemus. Vnicornibus Equi magnitudo: crura, pedes, caput, Cerui, pili color balius. Equi iuba, rarior, breuior. Coxæ uillosæ. Cornu unum integrum Niceæ uidimus: alia alibi. Suffuluū unum: unū subluteum, accedens maximè ad buxum; unum subpuniceū. Etiam habemus frustū candidū. ¶ Nos multa de Monocerote primum in eius integra historia scripsimus: deinde in Paralipomenis libri De quadrupedibus, & rursus in eiusdem Appendice. Reperiuntur frequenter in Polonia cornua quædam, quæ Monocerotis esse conijciunt quidam, duplici argumento: primum quod singula reperiri soleant, nunquam bina quod hætenus sit auditum, quanuis aliquando cum ipso craneo & reliqui corporis ossibus inueniantur: deinde quod uis eorum contra magnos & difficillimos morbos explorata sit. qua de re diligentissimè Antonius Schnebergerus olim discipulus meus, nunc magnæ doctrinæ apud Sarmatas medicus, & summus naturæ perscrutator, ad me perscripsit ante quinquennium ferè, ad cornua aliquot huiusmodi spectanda, clarissimi hoc tempore in Sarmatia medici, & mathematici nostra ætate incomparabilis Ioachimi Rhætici, summi amici mei, opera admissus. Primum istorum cornuum

nuum (inquit) uidi longitudine orgyæ meæ, colore subcinericeo uel subnigro; mucrone acutissimo, terete. Diameter circa radicē cornu sesquidodrantem excedebat. Superficies erat plana, nullis spirarum uersuris; substantia friabilis, figura incurua: interius colore candidissimo; qui fuscum colorem contrahit, si uinū imbiberit. Octo tales coniunctæ ei erant scissuræ (*laminae*) quales in maiori parte quam mitto uidebis, est autem illa pars non de cornu, sed uel palati os, uel alia quæpiam ut conijcio. Inuentum est hoc cornu sub terra, non profundius pede, loco solitario, & excelso ut hîc sunt: inter duos colles sito, per quem torrens fluit, à rusticis fodientibus propter iacienda ædificij fundamēta. Percussum quidem securi cornu, in minimas partes dissectum est: generosus autem & magnificus uir lo. Frikasz (in cuius agro duo miliaria distante Cracouia, inuentum est cornu) qua potuit diligentia ne particulæ disgregarentur, è terra eximi curauit. A radice ad apicē usq; totum rotundū (teres) fuit, lingue contactu adhæret, dens tantus erat, quantum complecti manus potest, suprema (uel extrinseca) parte osseus, intus cauus, in medio albus, in fine subruffus. Inuentum est autem totū animal: & ut ex magnitudine ossium facile perspicitur, maius equo fuit. Quadrupes fuisse certum est ex humerorum, tibiārū & costarum ossibus. Quod si dens Elephantis esset hoc cornu, ut quidam suspicantur, mireris cur nunquā (quod audierim) bina reperiātur. (*Sed neq; adeo curui sunt Elephantis dētes, seu potius cornua, ut ad semicirculum ferè accedant, quemadmodum ista.*) Huius cornu uires, denario eius exhibito cum uino aut aqua borraginis, in febribus inueteratis, tertiana triū annorum, quartana, & alijs mirabiles sum expertus, &c. uomitum nonnullis mouet, & aluum deijcit. Haftenus de primo ex quatuor illis quæ uidi cornibus. Alterum huic simile erat, sed minus integrū: colore foris nigerrimo, intus candidissimo, in torrente inuentum. Tertium & quartum durissima, ita ut uel saxum & ferrum eis cedere potuisse existimem, solida usq; ad mucronem, integra tamen non uidi: sed unius partem cubitalem, alterius sesquicubitalē: colore fusco, crassitudine eādē ferè, qua præcedentia duo. Verū priora duo cum nullas habeant rimas aut scissuras, hæc habent per longitudinem instar striarum in caulibus herbarum. Horum alterū in agro quorundam repertum est, ita prominens, ut palum esse rustici existimarēt. Horum etiam uim medica multi à febribus liberati sunt. Quod priora minùs dura fuerint, causam arbitror quoniā alterum eorum in aqua tanto tempore latuerit. alterū uerò sub terra uix bene absconditū. Vidi postea quintū simile primo, nullum ex eis directum, sed omnia curua, quædā ad semicirculū ferè. Haftenus Schnebergerus meus: qui hoc etiā addit plurima huiusmodi inueniri in Polonia, & idcirco ferè cōtemni. Reperta sunt autem apud nos quoq; in Heluetijs dico, mea memoria aliquot huiusmodi cornua: unum in Arula fluuio iuxta Brugam oppidum: alterum superiore anno Basileæ in Birsa flumine, quod ipse uidi, sed fractum. sicuti etiam tertium apud illustrē Cimbrorum comitem Guilielmum Vuernerum in arce prope Roteuillam, qui magno fragmento me donauit: quod quia iam diu non reperio, furto mihi subtractum suspicor: sed aliud mediocre à chirurgo & tonsore Basiliensi, qui in Birsa dum piscatur, reperit, accepi. In torrentibus quidem & fluuijs singula reperiri minus est mirū, ubi multo tempore partes separatæ aquarum uim in loca diuersa rapiuntur. An uerò in terra etiam semper singula reperiuntur, considerandum est diligentius: & quærendum an de eodem animali sit cornu illud maximū, quod singulare in templo maiori Argentinæ ad columnā plurimis, ut apparet, annis iam pependit, uidetur enim eadem planè magnitudo, crassitudo, & figura, qua Schnebergerus sua descripsit. id superius post Boues feros exhibuimus. Cornua singula ueteres Monoceroti tantum tribuerunt, quem alij alijs nominibus appellarunt, ut dictum est, & præterea Orygi (feræ nostro sæculo ignotæ ni fallor,) quem Aristoteles & Plinius unicornem faciūt: Aelianus quadricornem: Oppianus non exprimit, uidetur tamen bicornem facere. Symeon Sethi Capream etiam quæ Moschum gerit, monocerotem esse scribit, &c. Res

centiores quidam (ut Scaliger repetit) in Aethiopia alicubi Bobus unicum ē fronte media cornu prodire tradunt, pedali maius, curuitate supina, cuspidē retrorsum de- uexa: eosdemq̃ pilo ruffo uestiri. Vnde non omnium unicorniū cornu rectum esse colligimus. Sed cur in Polonia frequentius huiusmodi cornua reperiuntur quā a- libi: an inde suspicabimur, Vrorum quorundam ea fuisse: qui ut hodieq̃ in Sarma- tiæ syluis sunt, ita olim nimirum longē plures fuerunt: & cum in maioribus magisq̃ desertis syluis uiuerent, nec tam assiduīs uenationibus occiderentur, eorum aliquos ad grandæuam ætatem maioribus subinde cornibus insignem peruenisse uerisimile est. Nos hæc alijs considerata proponimus, Pharmacopolæ nusquam opinor ueri Monocerotis cornua habent: sed alijs adulteratum quippiam, alijs cornu illius maxis- mi & ignoti, de quo diximus, fragmenta: & non solum de cornu, sed etiam de ossi- bus capitis: quorum nonnulla temporis longinquitate ita affecta sunt, ut triplicem in eis substantiam deprehendas, suo quanq̃ interstitio diremptam, unam ferē corne- am, & pallidam: alteram albiorem, mollioremq̃: tertiam, lapideam, candidissimam. Audio & ex nouis insulis Monocerotis nomine cornu adferri, cōtra uenena lauda- tum: quod quale sit nondum rescui. quærendū autem an sit Rhinocerotis, nam & ueteres & recentiores quidam hunc cum Monocerote confundunt. Vires quidem utriusq̃ cornibus propē easdem esse conijcio. ¶ Rupicapra genus unicornē, Polo- nice Skalna koza, quasi rupea capra, inuenitur in monte Carpatho, & sæpe ex uena- tione Cracouiam in aulam adfertur: ut retulit Albertus Moscenius Polonus, eximia doctrinæ iuuenis, ipsum se non semel uidisse asserens.

ITALICE Alicorno uel Vnicorno.

GALL. Licorne. GERMAN. Einhorn.

Leporis effigiem collocauimus infrā in fine Ordinis III. Quadrupedum ferorum. At hoc in loco feris cornutis subiungere libuit monstrosa leporū capita cornuta in Saxonia (ni fallor) repertorū: quorum icones à lo. Kentmano Miseno medico accepi. Cornua hæc (inquit) ab amico mihi donata, cum prius à Saxoniae principibus serua- ta fuissent, Leporis capiti adnata fuisse, uel ipsum cranium cui etiamnum hærent, ar- guit, sex ferē digitos longa sunt. Vidi & alia bina capita leporum similiter cornuta, sed nullum maioribus cornibus. Sic ille. Nos & maiorum & minorum cornu quæ misit figuras expressimus.

QVAD.